

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 12. DUBNA 2026

**Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý,
jeho milosrdenství trvá navěky.**

„LIDSTVO NEDOJDE POKOJE, DOKUD SE S DŮVĚROU NEOBRÁTÍ K MÉMU MILOSRDENSTVÍ“

JEŽÍŠ VYZVAL TOMÁŠE: „VLOŽ SEM PRST A PODÍVEJ SE NA MÉ RUCI, VZTÁHNI RUKU A VLOŽ JI DO MÉHO BOKU; A NEBUĎ NEVĚŘÍCÍ, ALE VĚŘÍCÍ.“ TOMÁŠ MU ODPOVĚĎEL: „PÁN MŮJ A BŮH MŮJ!“ JEŽÍŠ MU ŘEKL: „PROTOŽE JSI MĚ UVIDĚL, UVĚŘIL JSI. BLAHOŠLAVENÍ, KDO NEVIDĚLI, A PŘESTO UVĚŘILI!“ (*Jan 20,26-29*).

Freska v presbytáři kostela sv. Cyrila a Metoděje v Podivicích.

*„Všechno, co žijeme s láskou, přechází z Kristem do vzkříšení.
Věčnost vytvářejí vztahy, které nekončí.“*

*„Je ne vous promets pas de vous rendre heureuse en ce monde, mais dans l'autre” -
„Neslibuji Vám, že Vás učiním šťastnou v tomto světě, ale v jiném“ (slova Panny Marie Bernardetě, vyrytá na
relikviáři svěřice v Nevers). Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem, 27. června 2008. Nevers, Francie.*

"Dnes máme milost i radost zakončit naši pouť tady, v Emauzích, kam jsme provázeli zmrtvýchvstalého Ježíše jako dva učedníci, o kterých mluví Lukášovo evangelium. Stejně jako oni, i my jsme poznali Ježíše u eucharistického stolu, jak nám naznačilo závěrečné motto našeho putování: „Poznali ho při lámání chleba“.." (Giovanni kard. Coppa), *Peregrinatio ad Fontes Salutis, Emauzy, Izrael, 4.3.2013.*

„Zůstaň s námi, Pane Ježíši, neboť se schyluje k večeru; a jako náš společník na cestě, kterou nám zbývá ujít, svým milosrdenstvím rozehej naše srdce a oživ naši naději, abychom tě spolu se svými bratry dokázali poznávat ve slovech Písma a při lámání chleba“.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 19. DUBNA 2026

Ukaž mi, Pane, cestu k životu.

"PAX TIBI MARCE EVANGELISTA MEUS". VOTIVNÍ SVÍCE U SARKOFÁGU SV. MARKA V KATEDRÁLE V BENÁTKÁCH. *Peregrinatio Ad Miracula Fidei*, 10. června 2014. Dole: EUCHARISTIE V KRYPTĚ KATEDRÁLY, *Peregrinatio ad Loca Sanctitatis et Historiae*, 29. června 2018, Venezia, Itálie.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SK 2,42-47

Čtení ze Skutků apoštolů.

Křesťané setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všečen svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolaných ke spáse a církvi.

ŽALM 118

Nechť řekne dům Izraelův: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ – Nechť řekne dům Áronův: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ – Nechť řeknou ti, kdo se bojí Hospodina: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ Kámen, který stavitelé zavrhli, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích. – Toto je den, který učinil Hospodin, – jásejme a radujme se z něho! Hospodine, dej spásu, – Hospodine, popřej zdaru! – Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu! – Žehnáme vám z Hospodinova domu. – Bůh je Hospodin a dopřál nám světlo.

2. ČTENÍ – 1 PETR 1,3-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

EVANGELIUM – JAN 20,19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: K: Bratři a sestry, o této neděli Božího milosrdenství vyjádříme svou vděčnost věčnému Otci, neboť je věrný a jeho milosrdenství trvá navěky: **L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.**

● Otče, dej, ať nadcházející apoštolská cesta papeže Lva přinese Alžírsku - rodné zemi sv. Augustina, pokoj Zmrtvýchvstalého; Kamerunu jednotu v jednom Kristu; Angole naději a smíření, a Rovníkové Guineji Krista, jako světlo budoucnosti naděje.

● Otče, tys tak miloval svět, žes obětoval svého jediného Syna, dej, ať při pohledu na Kristův kříž poznáváme hlubinu tvého božství, která se sklání k našemu lidství a svou věčnou láskou se dotýká těch nejbolestnějších ran našeho putování.

● Otče, tys vzkříšením svého Syna, zlomil moc hříchu a smrti, dej, aby tam, kde panuje nenávisť, touha po pomstě; kde strašná válka na Ukrajině, přináší smrt nevinných; moc tvého milosrdenství zklidnila mysl i srdce a dala vzejít pravému míru.

● Otče, tys naučil sv. Faustynu důvěře v tvé milosrdenství: i my Ti svěrujeme Tělo a Krev, duši a božství tvého milovaného Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa; pro jeho bolestné utrpení smiluj se nad námi a nad celým světem.

● Ať příměří na Blízkém Východě vede ke konci konfliktu.

● Ať občanská společnost v naší vlasti, svou věrností pravdě a svědomím, vyburcuje vládní aroganci moci ke změně smýšlení.

● Otče, odměň Tomáše kardinála Špidlíka blaženým patřením na Tvou tvář, a prokaž své milosrdenství našim zemřelým bratřím a sestrám.

K: Otče, poznej v našem volání hlas vzkříšeného Ježíše a mocí jeho zmrtvýchvstání nás zahrň svou spásou. Neboť on žije a kraluje na věky věků. **L: Amen.**

LITURGICKÉ TEXTY 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 2,14.22B-33: Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolestí smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: ‚Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano – i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.‘ (Bratři), budiž mi dovoleno, abych k vám bez okolků promluvil o praotci Davidovi. Ten umřel a byl pohřben, a jeho hrob máme u nás až dodneška. Byl to prorok a věděl, že Bůh mu přísahou slíbil, že na jeho trůně usadí jednoho z jeho potomků. Viděl tedy do budoucnosti, a když řekl, že nebude ponechán v podsvětí a jeho tělo že nepodlehne porušení, mluvil o Kristově zmrtvýchvstání. Toho Ježíše Bůh vzkřísil, a my všichni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte.“

ŽALM 16: Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. – Pravím Hospodinu: „Ty jsi můj Pán.“ – Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší, – ty mně zachováš můj úděl. Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, – k tomu mě i za noci vybízí mé nitro. – Hospodina mám neustále na zřeteli, – nezakolísám, když je mi po pravici. Proto se raduje mé srdce, má duše plesá, – i mé tělo bydlí v bezpečí, – neboť nezanecháš mou duši v podsvětí, – nedopustíš, aby tvůj Svatý spatřil porušení. Ukážeš mi cestu k životu, – u tebe je hojná radost, – po tvé pravici je věčná slast.

2. ČTENÍ – 1PETR 1,17-21

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposvrtného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

EVANGELIUM – LK 24,13-35

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů, a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

Nevěřící Tomáš

(úvaha Tomáše kardinála Špidlíka, S.J., čestného občana Pustiměře)

Svatý Tomáš uvěřil ve vzkříšení Kristovo, protože uviděl. My v to jen věříme. Ale co s těmi, kdo chtějí vidět? Mluvilo se o způsobu, jak dnešním lidem kázat v kostele. Jedno mínění více méně znělo takto. Dnes se nemluví dlouho. Kdo by dnes šel na hodinové postní kázání? Máme jenom pár minut po evangeliu. Nechme tedy vši rétoriky, vši apologetiky, nic zbytečně nedokazujme. Vysvětleme jenom krátce to, co věří církev. Víc od nás lidé

nechtějí. Opačné mínění pak se dá shrnout těmito slovy. I když je to kázání krátké, i když jde o jeden článek víry, musí tu být nějaký rozumný výklad. Lidé totiž mají plnou hlavu předsudků. Kromě toho jsou dnes všichni skeptičtí. Slepě dnes nikdo nevěří. Musí vidět, že to, co se mu k víře předkládá, je rozumné.

Nevím, jaké kázání si přejí dnešní lidé. Pravděpodobně jsou ta přání značně rozličná a je tedy těžko všem vyhovět. Ale ta dvojí pozice, kterou jsme naznačili, se nevztahuje jenom na vkus dnešních lidí. Odráží se v ní dvojí stránka křesťanské víry. Z jedné strany je v ní jakási slepá důvěra, z druhé strany víra otvírá oči, dává vidět, je to lepší vhled do skutečnosti. Už ze středověku jsou známé dva aforismy: *Credo quia absurdum*, věřím, protože je to nesmyslné. *Credo, ut intelligam*, věřím, abych lépe chápal. V dějinách církve je mnoho tzv. konvertitů, lidí, kteří dříve nevěřili a pak se stali křesťany. Je i mnoho těch, kteří své obrácení popsali v knihách. A i tu jsou jakoby dva různé zážitky. Pro jedny bylo poslední rozhodnutí jakoby odvážný skok do tmy, druhí zase naopak líčí, jak dlouho tápali ve tmě, až jim najednou vzešlo velké světlo. Jak spojit tyto dva protikladné prvky? Jsou časté i v Písmu. My užíváme jen jednoho výrazu: víra. Proto myslíme, že tu jde o jednoduchý pojem. Hebrejšťina tu má slovník daleko bohatší. Ta mnohost tedy naznačuje, že tu jde o skutečnost složitější, než se napohled zdá. Jisté je, že je víra pro Bibli střed a pramen náboženského života. Abrahám je podle sv. Pavla "otec všech věřících" (Řím 4,11). V jeho stopách jeho potomci podle svědectví *Listu k Židům* (hl. 11) žili a umírali ve víře a důvod toho velkého co udělali, je jenom ten, že věřili. Učedníci Ježíšovi se jmenují ?ti, kdo uvěřili? (Sk 2,44), nebo prostě "věřící" (1Tes 1,7).

Co pro ně přijetí víry znamenalo? V hebrejštině jsou nejčastější dva slovní kořeny: *aman* a *batah*. *Aman* souvisí s výrazem, který dobře známe: amen, tak jest. Vyjadřuje se tu přesvědčení, že je něco jisté, solidní, že tu jde o něco oč se můžeme opřít,

o čem nemusíme pochybovat. Je to ovšem jistota ne nějaké matematické rovnice nebo

logické úvahy, ale jistota životní. Ti, kdo uvěřili, vystupují v Písmu jako lidé, kteří přestali tápat. I druhé hebrejské slovo *batah* vyjadřuje jistotu, ale trochu jinak. Je to jistota osobní důvěry k někomu, kdo nezklame.

Už tento slovní rozbor nám ukazuje, že je potřeba problém víry postavit na jiné základy, než jak se obvykle klade. Klement Alexandrijský, jeden z

prvních křesťanských filosofů, dokazoval svým myslícím kolegům, že víra není nic nerozumného. Dodává, že je víra nutná i ve vědě. I tam musíme jisté první principy prostě přijmout. Kdybychom je nevzali, nemohli bychom ani myslet. Tím spíš musíme přijmout bez zkoumání jisté principy morální, mnil v nové době Kant. Začneme-li pochybovat o zásadě "Dělej dobře a vyhýbej se zlému", nenajdeme rozumný postoj ke skutečnosti, tím méně k životu. Jakási slepá víra je tedy začátek všeho poznání.

Tento důvod jsme slyšeli a slyšíme často. Je dobře míněn na obhajobu křesťanství. Ale při vši úctě k velkým myslitelům, kteří tento důvod rozvádějí, přece jenom o něm pochybujeme, vyjadřuje-li dobře to, čemu se říká víra v Písmu.

Jak to vyjádřit? Řekl bych, že jsou dvě víry: ve věci a v osoby. Jaká je ta první víra? Je to jakási osobní zřejmost. Vidíme něco na vlastní oči. Je to zřejmé. Vidíme před sebou krajinu, slunce, měsíc, hvězdy. Jiné věci nevidím, ale je rozumné, abych je předpokládal. Jsou tu proto silné důvody. Jindy nemáme ani dost silných důvodů, ale je pravděpodobné, že tomu tak je. Zeptá-li se nás někdo, jak to je, odpovíme: Nemám, čím bych vás dokonale přesvědčil, ale já tomu věřím. Je to rozumné. Každá věda, jak říkají, má v sobě mnoho víry, tj. rozumných předpokladů, které musejí stačit ke správnému jednání. Co by si počali lékaři, kdyby chtěli léčit nemocného jenom v případě, kde mají úplnou jistotu o jeho stavu! Co by mohli psát o minulosti historici, kdyby se omezili jenom na to, co je absolutně jisté! Sotva který historický dokument by obstál! Pravý historik tedy není ten, kdo najde rukopisy, nebo se dá na vykopávky, ale ten, kdo ten materiál dovede rozumně vyložit. Tak by si někteří představovali, že je možné dokázat i rozumnost křesťanské nauky. Máme tu historické prameny: evangelia a spisy prvních křesťanských autorů. Jsou to prameny historicky hodnověrné. Chci-li být rozumným, musím přijmout to, co se v nich čte. Ale když přijmu za pravé to, co se tu čte, jsem křesťan. Mám víru a ta víra je docela vědecká.

Co tomu řekneme? Dá se tak postupovat? Myslím, že ano. Je-li kdo bez předsudků, uzná hodnotu a správnost křesťanského učení. Jeho víra je "vědecká", rozumná. Ale není biblická. Je to víra v něco, v historickou skutečnost křesťanství, ve správnost křesťanské nauky, v hodnotu křesťanské morálky. Ale není to víra v někoho, kdo nezklame. Abrahám

je otec všech věřících a jak málo znal z toho, co je dnešní poklad víry. Ale uvěřil pevně Bohu, jehož hlas slyšel a věděl, že se může na něho naprosto pevně spolehnout. Tutéž nezlomnou důvěru měli učedníci v Krista. Když poslouchali jeho kázání, mnoho věcí jim nebylo jasných, ale nepochybovali v něho a proto neodešli. Přepadly je pochybnosti při jeho umučení. Následek? Rozprchli se. Pravděpodobnost a rozumnost jeho kázání je neudržela, ani nadšení.

Pravá křesťanská víra i dnes není na prvním místě víra v božství Kristovo, ale víra v Krista, který zjevuje, že je Bůh. Není typickou známkou křesťana, že věří ve správnost církevní nauky, ale to, že věří v Krista v církvi žijícího a proto nepochybuje o jeho slovech. Odosobnění víry je první krok ke ztrátě víry, zvláště v době těžkostí a pronásledování.

V tomto okamžiku se nás však každý zeptá: Jak se k takové víře v osobu dojde? Odpověď je jednoduchá. Osobě nemohu jinak důvěřovat než v osobním styku. Učedníci uvěřili Ježíšovi, protože se s ním setkali. Abrahám uvěřil Bohu, protože slyšel jeho hlas. A dnes? Opravdu věří jenom ti, kdo Boží hlas slyší a kdo se s Kristem stýkají, tj ti, kdo se modlí. Kdo zná někoho z denního styku, nepotřebuje ovšem důkazy o jeho pravdivosti. Ani o ně nestojí. Dítě by považovalo za urážku, kdyby mu chtěl někdo dokazovat, že má matce věřit. V tom smyslu je tedy víra slepá. Jeden holandský konvertita, který mluví o svém "skoku do tmy" pěkně analyzuje svůj stav. Pořád zkoumal křesťanství na úrovni intelektuální, historické. Myslel, že světlo je jenom tam. Jednoho dne pochopil, musí jít cestou důvěry. Bylo to pro něho cosi jako skok do tmy. Ale i on se přiznává, že ta tma byla větší světlo než všechna osvětlení rozumu.

Na kterou stranu bychom se tedy postavili v diskusi naznačené na počátku? Mají se křesťanští kazatelé snažit o to, aby ukázali rozumnost křesťanského učení? Proč ne? Vždyť i to může posloužit těm, kdo mají pochybnosti a ti, kdo pochybnosti nemají, rádi slyší, jak víra osvětluje i náš intelektuální duševní obzor. Ale ty, kdo se nerozhodnou, aby se modlili, aby se dostali do osobního styku s Kristem, ani osvětlená kázání tuze neosvítí, nedají jim to, čím se víra má stát: pevným a neochvějným základem života.

Poutníci
"Roku
Milosrdenství"
v katedrále
sv. Tomáše
v Ortoně,
u oltáře
s relikviářem
"nevěřícího"
apoštola.
*Iter ad
christianae
religionis
divitias in Italia
quae ad fidem
amoremque
Christi
nos promovent,*
4. července
2016.
Ortona, Itálie,

„Zůstaň jako náš společník na cestě, kterou nám zbývá ujít ...“

(homílie Jeho Eminence Mons. Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic,
v Emauzích, Izrael, Peregrinatio Ad Fontes Salutis, 28. února 2013)

Drazí poutníci a poutnice.
dnes máme milost i radost zakončit naši pouť tady, v Emauzích, kam jsme provázeli zmrtvýchvstalého Ježíše jako dva učedníci, o kterých mluví Lukášovo evangelium. Stejně jako oni,

i my jsme poznali Ježíše u eucharistického stolu, jak nám naznačilo závěrečné motto našeho putování: „Poznali ho při lámání chleba“. Nastala chvíle hodnocení dnů prožitých ve Svaté zemi, během nichž jsme měli mimořádné duchovní zážitky, které navždy zůstanou vryty do našich srdcí. Je to naše povinnost, vždyť tento poslední den, který trávíme v Emauzích, je jakoby shrnutím všech předcházejících etap naší pouti.

V evangelijním vyprávění jsme slyšeli jednu z nejkrásnějších stránek Bible. V týž den velikonoce dva pocestní, z nichž u jednoho je uvedeno jméno, Kleofáš, se vracejí z Jeruzaléma do Emauz, vzdálených asi sedm mil, kolem 11 kilometrů. Jistě jsou to Ježíšovi učedníci, protože se zármutkem komentují události umučení, a nevěří zprávě o Pánově zmrtvýchvstání, která se k nim už donesla. O tom všem rozmlouvají s Ježíšem, který se nepoznán připojuje k jejich putování. Když vyslechne jejich těžkosti, očekávání, která v souvislosti s Ním měli, i zklamání, v němž se nacházejí, důrazně je napomíná: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje“ (Lk 24,25ss). Zatímco mluvil, v jejich zoufalých srdcích se začíná rozlévat naděje. Evangelium dále pokračuje, „když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (tamtéž, 24,30ss). Tento úryvek znovu uslyšíme ve středu v oktávu velikonočním; a právem bylo řečeno, že zračí strukturu mše svaté, jak se slavila v nejranějších dobách Církve, v jejich dvou velkých částech: bohoslužbě slova, v níž se vykládal spásný plán Otce, který v Emauzích vyložil sám Ježíš; a lámání Chleba, v němž vrcholí slavení Eucharistie, která uprostřed komunity zpřítomňuje a obnovuje Kristovu smrt a vzkříšení. Ale můžeme také říct, že v tomto mimořádném vyprávění, a zvláště tady, v Emauzích, kde jsme semknuti kolem Eucharistie, máme jakoby shrnutí celé naší pouti, kterou musíme stále znovu procházet a prožívat. K tomu nám pomůže úchvatná modlitba, kterou recitujeme o nešporách Liturgie hodin každé pondělí IV. týdne v mezidobí. Říká: „Zůstaň s námi, Pane Ježíši, neboť se schyluje k večeru; a jako náš společník na cestě, kterou nám

zbývá ujít, svým milosrdenstvím rozehřej naše srdce a oživ naši naději, abychom tě spolu se svými bratřími dokázali poznávat ve slovech Písma a při lámání chleba“.

Ano, „*zůstaň s námi, Pane, neboť se schyluje k večeru*“: jsou to stejná slova, jakými se emauzští pocestní obrátili na Ježíše. On byl i s námi po celý tento týden, jedinečný v našem životě. Chystáme se znovu začít svůj běžný životní rytmus, s jeho povinnostmi a starostmi; a stejně jako oni, Jej potřebujeme i my, abychom si uchovali onu niternost lásky, která s Ním v tomto období nastala, abychom v Něm nacházeli zásadní životní odpovědi, a nikdy se nenechali ovládnout věcmi druhořadými, snad i škodlivými, které v nás mohou zastínit světlo, jímž nás v těchto dnech obdaroval.

„*Zůstaň jako náš společník na cestě, kterou nám zbývá ujít*“: během těchto dnů jsme absolvovali dlouhé trasy, abychom navštívili nejvýznamnější místa našeho Vykoupení: mezi námi se zrodilo či vzrostlo opravdové přátelství – a v této chvíli cítím povinnost poděkovat vašim jménem našemu drahému panu faráři, otci Josefovi, za všechno, co pro nás udělal -. Den co den však byl s námi Ježíš. Chceme, aby On stále zůstal s námi v putování, které máme nyní projít po cestách světa: On, Ježíš, musí zůstat jediným společníkem naší cesty, a to i po křivolakých stezkách, na něž můžeme narazit, abychom nikdy neztratili správnou orientaci našeho života, až do chvíle konečného setkání s Ním v nebi, kdy také my máme s Ním vejít do slávy Otce.

„*Svým milosrdenstvím rozehřej naše srdce a oživ naši naději*“. Ano, „všechno je milost“, říká umíraje venkovský farář, nesmrtelný výtvar Bernanosův; my říkáme víc „vše je milosrdenství“, jak jsme to vnímali v každém dnu naší pouti, v modlitbě, Eucharistii, zpovědi i odpuštění našich hříchů. Jako emauzským učedníkům, i nám rozněcovalo srdce, když k nám Ježíš promlouval; jako v nich, tak i v nás rostla naděje. Tyto dary budou pro nás nadále v životě Církve: i v budoucnu ať Ježíš rozněcuje naše srdce svým Slovem a příslibem, že s námi zůstává až do konce světa (Mt 28,20). On ať vždy oživuje naši naději, abychom měli stále před očima příchod jeho království.

„*Abychom tě dokázali poznávat ve slovech Písma*“. Dvěma emauzským učedníkům se otevřely oči, když slyšeli Ježíšova slova. Také nám ať Písmo Starého a Nového zákona, které v těchto dnech skutečně naplnilo naše srdce, zůstává i nadále pokrmem našeho života, odpovědí na naše otázky, pokojem našich srdcí i ve chvílích vyprahlosti a pochybností.

„*A při lámání chleba*“. V každém z těchto dnů byla naším světlem a naší silou Eucharistie. Ona ať zůstává našim stálým závazkem, středem našeho života, školou lásky k Ježíši i k bližním. Nikdy neříkejme: „nemáme čas“, ne. Na Eucharistii musíme mít čas vždycky, vyjma těch nejzávažnějších situací. Neopomíejme proto nikdy mši svatou o nedělích a svátcích. Neděle je den Páně, kdy Bůh odpočíval od všeho, co stvořil, a bylo to velmi dobré. Také my nacházejme odpočinek, oddech naší duše, stálou radost, že jsme Bohem milováni, a u Něj – který jediný ji může dát, čerpejme sílu vytrvat, dávat dobrý příklad v rodině, být přesvědčenými a přesvědčivými křesťany.

A konečně: „*spolu se svými bratřími*“. Bratrská atmosféra těchto dní byla největším darem naší pouti. Objevili jsme, že jsme Církví. Pochopili jsme, že nesmíme být izolovanými, individualisty, egoisty, ale že tvoříme jedno společenství, jednu rodinu. Církev neznamená „já“, ale „my“. Nepřestávejme hledat Pána spolu se svými bratřími a sestrami. Naš život se tak stane budováním solidarity, velkorysosti, snahou myslet nikoli na sebe, ale na druhé. Drazí věřící, díky za váš příklad. Bůh žehnej nám všem.

+ Giovanni card. Coppa

PRVNÍ SVATÝ TÝDEN S PAPEŽEM LVEM XIV.

KVĚTNÁ NEDĚLE

*„Ježíš, Kníže pokoje, neslyší modlitby těch,
kdo vedou války a jejichž ruce jsou zbrocené krví“*

Drazí bratři a sestry!

Ježíš kráčí křížovou cestou a my jdeme za Ním, následujeme Jeho kroky. A rozjímáme při tom o Jeho utrpení za lidstvo, o Jeho zarmouceném srdci, o Jeho životě, který se stává darem lásky.

Pohledme na Ježíše, který se představuje jako *Král pokoje*, zatímco kolem něj probíhají válečné přípravy. Na Ježíše, který zůstává neochvějný ve své mírnosti, zatímco ostatní zuří násilím. Pohledme na Toho, který se obětuje, aby byl útechou pro lidstvo, zatímco ostatní sahají po mečích a holích. Na Toho, který je světlem světa, zatímco zemi brzy pohltí temnota. Na Ježíše, který přišel, aby přinesl život, zatímco se naplňuje plán jeho odsouzení k smrti.

Jako *Král pokoje* touží Ježíš smířit svět v Otcově náručí a zbořit všechny zdi, které nás oddělují od Boha a od bližního, protože „On je náš pokoj“ (Ef 2, 14).

Jako *Král pokoje* vjíždí do Jeruzaléma na oslátku, nikoli na koni, a naplňuje tak starodávné proroctví, které vyzývalo k radosti z příchodu Mesiáše: „Hle, tvůj Král k tobě přichází, / je spravedlivý a přináší spásu, / je pokorný a jede na oslu, na oslátku / osličím mláděti. / Zničí válečné vozy z Efraima, / válečné oře z Jeruzaléma, / zlomen bude bitevní luk. / Národům ohlásí pokoj“ (Za 9, 9–10).

Jako *Král pokoje*, ve chvíli, kdy jeden z Jeho učedníků tasí meč, aby Ho bránil, a udeří veleknězova služebníka, okamžitě ho zastavuje slovy: „Zastrč svůj meč tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne“ (Mt 26, 52).

Jako *Král pokoje*, ve chvíli, kdy byl obtížen naším utrpením a proboden za naše hříchy, „neotevřel svá ústa. Jako beránek vedený na porážku a jako ovce, která mlčí před stříhači“ (Iz 53, 7). Nechopil se zbraně, nebránil se, nevedl žádnou válku. Zjevil mírnou tvář Boha, který vždycky odmítá násilí, a místo aby zachránil sám sebe, nechal se přibít na kříž, aby přijal všechny kříže postavené v každém čase a místě v dějinách lidstva.

Bratři a sestry, takový je náš Bůh: *Ježíš, Král pokoje*. Je to Bůh, který odmítá válku, kterého nikdo nemůže využít k ospravedlnění války, který nevyslyší modlitby těch, kdo válku vedou, a odmítá ji slovy: „I když se ještě víc modlíte, ani neposlouchám. Vaše ruce jsou plné krve“ (Iz 1, 15).

Když hledíme na Toho, který byl za nás ukřižován, vidíme kříže celého lidského rodu. V Jeho ranách vidíme zranění mnoha dnešních žen a mužů. V Jeho posledním volání k Otci slyšíme pláč těch, kdo jsou zdrceni, zbaveni naděje, nemocní a osamělí. Především však slyšíme sténání bolesti všech těch, kdo jsou utlačováni násilím, a všech obětí války.

Kristus, Král pokoje, stále volá ze svého kříže: Bůh je láska! Mějte slitování! Složte zbraně, pamatujte, že jste bratři!

Slovy Božího služebníka, biskupa Tonina Bella, bych chtěl svěřit tento výkřik Panně Marii, která stojí pod křížem svého Syna a pláče také u paty dnešních křížů:

„Svatá Maria, Ženo třetího dne, dej nám jistotu, že navzdory všemu nad námi smrt již nebude vládnout; že dny nespravedlnosti jsou již sečteny; že válečné plameny se změní ve

světlo soumraku; že utrpení chudých bude mít svůj konec. (...) Dej nám víru, že slzy bolesti všech obětí násilí budou nakonec osušeny, jako když jarní slunce vysuší rosu.“

Na závěr mše svaté v Květnou neděli před modlitbou Anděl Páně Svatý otec ujistil o modlitbě za všechny, kdo trpí kvůli „krutému konfliktu“ a nemohou plně prožít dny Svatého týdne. Poukázal na to, že mají skutečný podíl na utrpení Ježíše Krista.:

Drazí bratři a sestry!

Na počátku Svatého týdne jsme více než kdy jindy spojeni modlitbou s křesťany na Blízkém východě, kteří trpí kvůli krutému konfliktu a v mnoha případech nemohou plně prožívat obřady těchto svatých dnů. Právě nyní, kdy církev rozjímá o tajemství Kristova utrpení, nesmíme zapomínat na ty, kteří se dnes skutečně podílejí na Jeho utrpení. Jejich zkušenost je voláním ke svědomí všech. Vznese svou modlitbu ke Knížeti pokoje, aby podpořil národy zraněné válkou a otevřel konkrétní cesty smíření a míru.

Rád bych také svěřil Pánu všechny lidi moře, kteří jsou oběťmi války: modlím se za zemřelé, za zraněné a za jejich rodiny. Země, nebe a moře byly stvořeny pro život a mír!

Modleme se za všechny migranty, kteří zahynuli na moři, zejména za ty, kteří přišli o život v posledních dnech u pobřeží Kréty.

Zdravím a děkuji vám všem, Římanům i poutníkům, kteří jste se zúčastnili této slavnosti! Obrátíme se nyní společně k Panně Marii a svěřme její přímlově každou naši prosbu. Nechme se jí vést v těchto svatých dnech, abychom s vírou a láskou následovali Ježíše, našeho Spasitele.

ZELENÝ ČTVRTEK

Mše se svěcením olejů

***„V této temné hodině dějin obnovit „ano“
Kristu, který přináší pokoj“***

Drazí bratři a sestry,

konečně stojíme na samém prahu Velikonočního tridua. Znovu nás Pán povede na vrchol svého poslání, aby se jeho utrpení, smrt a zmrtevýchvstání staly srdcem našeho poslání. Chceme-li se znovu vrátit do života, on má v sobě sílu proměnit to, co má lidská pýcha sklon nechat ztvrdnout: naši identitu, naše místo ve světě. Ježíšova svoboda

proměňuje srdce, uzdravuje rány, občerstvuje a rozjasňuje naše tváře, smiřuje a shromažďuje, odpouští a křísí.

Letos poprvé předsedám slavení mše se svčením olejů coby římský biskup. Chci se proto dnes spolu s vámi zamyslet nad posláním, k němuž nás Bůh posvěcuje jako svůj lid. Je to poslání křesťanské, stejné jako to Ježíšovo, žádné jiné. Na něm má podíl každý z nás podle vlastního povolání a ve zcela osobní poslušnosti vůči hlasu Ducha, nikdy však bez ostatních lidí, nikdy tak, aby zanedbával nebo narušoval společenství! My, biskupové a kněží, kteří dnes obnovujeme své sliby, jsme ve službách misionářského lidu. Spolu se všemi pokřtěnými jsme Kristovým tělem, sjednoceni jeho Duchem svobody a útěchy, Duchem proroctví a jednoty.

Ježíš prožívá vrcholné momenty svého poslání, jak to předpověděl Izaiáš a jak to sám naznačil v nazaretské synagoze – jako slovo, které se „dnes“ uskutečňuje (srov. *Lk 4,21*).

V hodině Paschy se skutečně naprosto a definitivně odhaluje, že Bůh posvěcuje pro poslání. „On mě poslal, (*Lk 4,18*)“ říká Ježíš a popisuje pohnutky, které spojují jeho tělo s chudými, s vězni, s těmi, kdo tápou v temnotě a kdo se cítí utlačovaní. A my, údy jeho těla, nazýváme jako „apoštolskou“ církev, která je církví poslanou, povzbuzovanou k tomu, aby překonala sebe samu, posvěcenou Bohem ke službě jeho stvoření: „Jako Otec poslal mne, tak já posílám vás.“ (*Jan 20,21*)

Víme, že být poslán znamená na prvním místě *odloučení*, tedy riziko opustit to, co je blízké a jisté, a vstoupit do novosti. Je zajímavé, že „v moci Ducha“ (*Lk 4,14*), který na něho sestoupil po křtu v Jordáně, se Ježíš vrací do Galileje a přichází „do Nazareta, kde vyrůstal“ (*Lk 4,16*). Je to místo, které nyní musí opustit. Jedná „podle svého zvyku“ (v. 16), ale proto, aby nastolil novou dobu. Teď bude muset z onoho městečka definitivně odejít, aby dožrálo, co tam začalo klíčit, sobotu po sobotě, ve věrném naslouchání Božímu

slovu. Stejně tak bude pak povolávat druhé, aby odešli, aby riskovali, aby se žádné místo nestalo ohradou, žádná identita doupětem.

Milovaní, my následujeme Ježíše, který „nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl“ (*Flp 2,6–7*): každé poslání začíná tímto sebezřeknutím, v němž se všechno znovu rodí. Naše důstojnost Božích synů a dcer nám nemůže být odňata ani se nemůže ztratit; ale ani prožitky, místa, zkušenosti od počátku našeho života nemohou být škrtnuty. Jsme dědici mnoha dobrých věcí, ale i omezení v rámci příběhu, do nějž musí evangelium přinést světlo a spásu, odpuštění a uzdravení. Proto neexistuje poslání bez smíření s našimi počátky, s dary a omezeními z formace, kterou jsme dostali; avšak stejně tak není pokoj bez odchodů, není sebepochopení bez odloučení, není radost bez riskování. Jsme Kristovým tělem, jdeme-li vpřed, účtujeme-li s minulostí, aniž bychom v ní byli uvěznění; všechno je znovu nalezeno a rozmnoženo, když to nejprve necháme beze strachu pominout. To je první tajemství poslání. A nezažíváme to jen jednou provždy, nýbrž znovu při každém odchodu, při každém dalším poslání.

Ježíšova cesta nám odhaluje, že disponibilita ztrácet, zřici se sebe sama není účel sama o sobě, nýbrž podmínkou pro setkání a pro niternost. Láska je pravdivá, jen když je odzbrojená, nemá zapotřebí mnoho překážek a vůbec žádné předvádění, s velkou jemností střeží slabost a nahotu. Vyčerpáváme se, když se vrháme do takto načrtnutého poslání, a přece nelze mluvit o „radostné zprávě pro chudé“ (srov. *Lk 4,18*), jestliže k nim jdeme se znameními moci; ani neexistuje skutečné osvobození, nestaneme-li se svobodnými vůči vlastnění.

Zde se dotýkáme druhého tajemství křesťanského poslání. Po odloučení následuje zákon *setkání*. Víme, že v průběhu historie bylo poslání nezřídka převráceno v důsledku logiky ovládnutí, která je naprosto cizí cestě Ježíše Krista. Sv. Jan Pavel II. měl jasnozřivost a odvahu poznat, že „kvůli poutu, jež nás v mystickém těle navzájem spojuje, všichni neseme tíži omylů a vin těch, kteří nás předešli, i když za ně nemáme osobní zodpovědnost a ani nechceme nahrazovat soud Boha, jenž jako jediný vidí do srdce“.^[1]

V důsledku toho je tedy třeba na prvním místě stále připomínat, že ani v pastoraci, ani v sociální a politické sféře nemůže vzejít žádné dobro ze zneužívání moci. Velcí misionáři jsou svědky toho, jak se přibližovat ke druhým po špičkách, jak se řídit metodou sdílení života, služby bez postranních zájmů, odmítnutí jakékoli kalkulace, metody dialogu a úcty. To je cesta vtělení, které vždy znovu přijímá podobu inkulturace. Spásu totiž ve skutečnosti může každý přijmout jedině v mateřském jazyce. „jak to, že každý z nás je slyší mluvit vlastním rodným jazykem?“ (*Sk 2,8*) Letniční překvapení se opakuje tehdy, když nepředstíráme, že jsme to my, kdo vládne Božím časem, ale když máme důvěru v Ducha Svatého, který „je tu i dnes, stejně jako v čase Ježíše a apoštolů: je tu a působí, přichází dříve než my, pracuje více než my a lépe než my; nám nepřísluší ani rozsévat ho, ani budit ho, nýbrž především rozeznávat ho, přijímat ho, následovat ho, dělat mu cestu, jít za ním. Je tu a nikdy neztratil cit pro naši dobu; naopak – usmívá se, tančí, proniká, obdarovává, objímá, přichází dokonce i tam, kam bychom si to nikdy nebyli představili.“

Abychom udrželi tuto harmonii s neviditelným, je třeba přijít tam, kam jsme poslání, v jednoduchosti a s úctou vůči tajemství, které nese každý člověk a každé společenství. Jsme hosty – jsme jimi jako biskupové, jako kněží, jako řeholníci a řeholnice, jako křesťané. Abychom mohli být hosty, musíme se ovšem naučit nechat se pohostit. Ani místa, kde se zdá, že sekularizace postoupila nejdále, nejsou zemí pro dobývání nebo

rekonkvistu: „Nadále se rodí nové kultury na těchto rozlehlých lidských územích, kde už křesťan obvykle není nositelem či původcem smyslu, ale obvykle od nich přejímá jiné způsoby vyjadřování, symboly, poselství a paradigmaty, která nabízejí nové životní ukazatele, často odporující Ježíšovu evangelium. [...] Je nutné přicházet tam, kde se tvoří nové příběhy a paradigmaty, přinášet Ježíšovo Slovo do nejhlubšího nitra duše měst.“ To se uskuteční pouze tehdy, když v církvi budeme putovat společně, když poslání nebude hrdinským dobrodružstvím jednotlivce, nýbrž živým svědectvím jednoho těla s mnoha údy.

A zde pak máme třetí, možná nejradikálnější rozměr křesťanského poslání. Projevuje se už v násilné reakci obyvatel Nazareta na Ježíšova slova – dramatická *možnost neporozumění a odmítnutí*: „Když to slyšeli, všichni v synagóze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů.“ (Lk 4,28–29) I když liturgické čtení tuto pasáž vypouští, to, co se chystáme slavit dnešním večerem počínajíc, nás vede k tomu, abychom neutíkali, nýbrž „prošli středem“ zkoušky, jako Ježíš, který „prošel jejich středem a vydal se na cestu“ (Lk 4,30). Kříž je částí poslání: toto poslání se stává trpčím a hrozivějším, ale také volnějším a drtivějším. Imperialistické ovládání světa je již narušeno zevnitř; násilí, které se až dosud stává zákonem, je demaskováno. Chudý, uvězněný, odmítaný Mesiáš prochází temnotou smrti, ale takto vynáší na světlo nové stvoření.

Kolikrát jen i my sami zakoušíme zmrtvýchvstání, když se osvobodíme od defenzivního postoje a snížíme se ke službě jako zrno v zemi! Můžeme v životě procházet situacemi, kdy se zdá, že je všemu konec. Tehdy se ptáme, jestli naše poslání bylo zbytečné. Je pravda, že na rozdíl od Ježíše zažíváme také selhání způsobená nedostatečností naší či těch druhých, často ve zmeti zodpovědností, světelných a stínů. Můžeme však svou naději opřít o řadu svědectví. Připomenu z nich jedno, které je mi zvláště drahé:

Měsíc před svou smrtí v rámci duchovních cvičení svatý biskup Óscar Arnulfo Romero poznamenal: „Nuncius z Kostariky mě upozornil na hrozící nebezpečí právě v tomto týdnu... Nepředvídané okolnosti se postaví tváří v tvář Boží milosti. Ježíš Kristus pomohl mučedníkům, a bude-li toho zapotřebí, budu ho cítit velice blízko, když mu svěřím svůj poslední dech. Ale více než poslední okamžik života jde o to dát mu celý svůj život a žít skrze něho... Abych byl šťastný a měl důvěru, k tomu mi stačí vědět s jistotou, že v něm je můj život i má smrt a že navzdory svým hříchům jsem v něho vložil svou důvěru a nebudu zahanben; a jiní lidé se ujmou s větší moudrostí a svatostí práce pro církev a pro vlast.“

Drahé sestry, drazí bratři, světci utvářejí historii. A toto je poselství Apokalypsy: „Milost vám a pokoj od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného mezi mrtvými a svrchovaného vládce nad pozemskými králi.“ (Zj 1,5) Tento pozdrav je souhrnem Ježíšovy cesty ve světě, o nějž mocnosti zápasí a pustoší ho. V jeho nitru povstává nový lid, složený nikoli z obětí, nýbrž ze svědků. V této temné hodině dějin se Bohu zalíbilo poslat nás, abychom šířili Ježíšovu vůni tam, kde kraluje zápach smrti. Obnovme své „ano“ tomuto poslání, které od nás žádá jednotu a které přináší pokoj a mír. Ano, zde jsme! Překonejme pocit bezmoci a strachu! Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane!

Mše svatá na památku Večeře Páně

Bazilika sv. Jana v Lateráně

„Ježíš očišťuje člověka od touhy ovládat a zabíjet“

Drazí bratři a sestry,

slavnostní liturgie tohoto večera nás uvádí do velikonočního tridua utrpení, smrti a vzkříšení Páně. Tento práh nepřekračujeme jako diváci ani ze setrvačnosti, nýbrž jsme do něho zvláštním způsobem zahrnuti Ježíšem samotným. Jsme pozváni na večeři, při níž se chléb a víno pro nás stávají svátostí spásy. Účastníme se totiž hostiny, během níž Kristus „protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti“ (*Jan 13, 1*). Jeho láska se stává gestem a pokrmem pro

všechny a zjevuje Boží spravedlnost. Ve světě, právě tam, kde se šíří zlo, Ježíš miluje naprosto, navždy, celou svou bytostí.

Během této Poslední večeře myje nohy svým apoštolům a říká: „Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“ (*Jan 13, 15*). Pánovo gesto neodmyslitelně patří ke stolu, ke kterému nás pozval. Je to *příklad svátosti*: ve chvíli, kdy potvrzuje její smysl, svěřuje nám zároveň úkol, který chceme přijmout jako pokrm pro svůj život. Evangelista Jan používá k popisu této události řecké slovo *upódeigma*, což znamená „to, co je ukázáno přímo před našima očima“. To, co nám Pán ukazuje, když bere vodu, nádobu a zástěru, je mnohem více než morální vzor. Předává nám totiž svůj vlastní způsob života: mytí nohou je gestem, které shrnuje celé Boží zjevení, je příkladným znamením vtěleného Slova, jeho nezaměnitelnou památkou. Když Syn přijímá podobu služebníka, zjevuje slávu Otce a narušuje světská kritéria, jež poskvňují naše svědomí.

Spolu s tichým úžasem jeho učedníků nás dokonce i lidská hrdost nutí doširoka otevřít oči před tím, co se děje. Jako Petr, který zpočátku brání Ježíšovu jednání, i my se musíme „neustále znovu učit, že Boží velikost je jiná než naše představa o velikosti, [...] neboť neustále toužíme po Bohu úspěchu a nikoli po Bohu utrpení“ (*Homilie při mši na památku Večeře Páně*, 20. března 2008). Tato slova papeže Benedikta XVI. jasně ukazují, že jsme

stále pokoušeni hledat Boha, který se nám „hodí“, který by nám přinášel úspěch a by nám byl užitečný podobně jako peníze a moc. Nechápeme však, že Bůh nám skutečně *slouží*; činí to však nesobeckým a pokorným gestem mytí nohou. Tak se projevuje Boží všemohoucnost. Tak se uskutečňuje vůle darovat život těm, kteří by bez tohoto daru nemohli existovat. Pán klečí, aby obmyl člověka, z lásky k němu. A Boží tento dar nás proměňuje.

Svým gestem totiž Ježíš očišťuje nejen naši představu o Bohu od model a rouhání, které ji poskvrnily, ale očišťuje i naši představu o člověku, který se považuje za mocného, když vládne, který chce zvítězit zabíjením těch, kteří jsou mu rovni, který se považuje za velkého, když vzbuzuje strach. Pravý Bůh a pravý člověk Kristus nám naopak dává příklad oddanosti, služby a lásky. Potřebujeme jeho příklad, abychom se naučili milovat, ne proto, že bychom toho nebyli schopni, ale proto, abychom vychovávali sami sebe i jeden druhého k pravé lásce. Učit se jednat jako Ježíš, znamení, které Bůh vtiskl do dějin světa, je úkolem celého života.

On je pravým měřítkem, „Mistr a Pán“ (*Jan 13, 13*), který strhává všechny masky božské i lidské. Svůj příklad nedává tehdy, když jsou všichni šťastní a mají ho rádi, ale v noci, kdy byl zrazen, v temnotě nepochopení a násilí, aby bylo zřejmé, že Pán nás nemiluje proto, že jsme dobří a čistí: miluje nás, a proto nám odpouští a očišťuje nás. Pán nás nemiluje teprve, když se necháme očistit jeho milosrdenstvím: miluje nás, a proto nás očišťuje, abychom mohli odpovědět na jeho lásku.

Učme se od Ježíše této vzájemné službě. Nežádá totiž, abychom ji opláceli jemu samotnému, ale abychom se o ni dělili mezi sebou: „také vy máte jeden druhému umývat nohy“ (*Jan 13, 14*). Tak to komentoval papež František: Toto „je povinnost, která mi vychází ze srdce. Miluji to. Miluji to dělat, protože mě to tak naučil Pán“ (*Homilie při mši na památku Večeře Páně, 28. března 2013*). Nemluvil o abstraktním příkazu, formálním a prázdném rozkazu, ale vyjadřoval svou poslušnou horlivost pro Kristovu lásku, zdroj i vzor naší lásky. Příklad, který dal Ježíš, totiž nelze napodobovat ze zvyku, z neochoty ani z pokrytectví, ale pouze z lásky.

Nechat se tedy obsloužit Pánem je podmínkou, abychom mohli sloužit tak, jak sloužil On. „Jestliže tě neumyji,“ řekl Ježíš Petrovi, „nebudeš mít se mnou podíl“ (*Jan 13, 8*): pokud mě nepřijmeš jako služebníka, nemůžeš ve mě věřit a následovat mě jako Pána. Když Ježíš myje naše tělo, očišťuje naši duši. V něm dal Bůh příklad nikoli toho, jak vládnout, ale jak osvobodovat; nikoli jak život ničit, ale jak jej darovat.

Proto spolu s lidstvem, které je dnes sraženo na kolena kvůli mnoha projevům brutality, poklekněme i my jako bratři a sestry utlačovaných. Tak chceme následovat příklad Pána a uskutečnit to, co jsme slyšeli z knihy Exodus: „Tento den bude pro vás památným dnem“ (*Ex 12, 14*). Ano, celé biblické dějiny směřují k Ježíši, pravému velikonočnímu Beránkovi. V něm staré předobrazy nacházejí svůj plný smysl, neboť Kristus Spasitel slaví Paschu lidstva a otevírá všem přechod od hříchu k odpuštění, od smrti k věčnému životu: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku“ (*1 Kor 11, 24*).

Když dnes večer obnovujeme Pánova gesta a slova, připomínáme si ustavení Eucharistie a svátosti kněžství. Vnitřní spojení mezi těmito dvěma svátostmi představuje dokonalé sebedarování Ježíše, nejvyššího Kněze a věčně živého eucharistického Chleba: v konsekrovaném chlebu a vínu je totiž „svátost milosrdenství, znamení jednoty, pouto lásky, velikonoční hostina, při níž přijímáme Krista, duše se naplňuje milostí a dostáváme

závdavek budoucí slávy““ (dogm. konst. *Sacrosanctum Concilium*, 47). V biskupech a kněžích, ustanovených za „kněze nové smlouvy“ podle Pánova příkazu (Tridentský koncil, *De Missae Sacrificio*, 1), je znamení jeho lásky k celému Božímu lidu, jemuž jsme, milovaní spolubratři, povoláni sloužit celou svou bytostí.

Čtvrtek Svatého týdne je proto dnem vroucí vděčnosti a pravého bratrství. Ať je dnešní večerní eucharistická adorace v každé farnosti a komunitě časem rozjímání nad Ježíšovým gestem: Poklekněme jako on a prosme o sílu následovat ho ve službě se stejnou láskou.

VELKÝ PÁTEK

Ve šlépějích Krista k velikonočním míru

Via Crucis v římském Koloseu

*texty připravil Francesco Patton, ofm,
františkán, který byl deset let Custodem Svaté Země*

ÚVOD

Via Dolorosa (Cesta bolesti) se vine úzkými uličkami Starého města v Jeruzalémě a vede nás po stopách Ježíše od místa jeho odsouzení až k místu jeho ukřižování a pohřbu, které je zároveň místem jeho vzkříšení.

Není to cesta mezi zbožnými a tichými lidmi. Stejně jako za Ježíšových časů se ocitáme v chaotickém, rušném a hlučném prostředí, uprostřed lidí, kteří sdílejí víru v Něho, ale také mezi těmi, kteří se mu posmívají a urážejí ho. Takový je každodenní život.

Křížová cesta není cestou těch, kdo žijí ve sterilním světě zbožnosti nebo abstraktního rozjímání, ale je cvičením těch, kdo vědí, že víra, naděje a láska se mají ztělesňovat ve skutečném světě, kde věřící neustále čelí výzvám a trvale se snaží osvojit si Ježíšův způsob jednání.

Svatý František z Assisi, od jehož úmrtí letos uplyne osm set let, si při popisu křesťanského života propůjčuje slova apoštola Petra: připomíná nám, že jsme povoláni „*jít ve šlépějích Krista, který svého zrádce nazval svým přítelem a dobrovolně se vydal těm, kdo ho ukřižovali*“ (Nepotvrzená řehole XXII, 2: FF 56; srov. 1 Petr 2,21). Prostřáček Boží nás povzbuzuje, abychom upřeli svůj pohled na Ježíše: „*Všichni bratři, pohleďme pozorně na dobrého pastýře, který snášel utrpení kříže, aby zachránil své ovce*“ (Napomenutí VI: FF 155).

Když kráčíme po této křížové cestě, přijměme tedy pozvání svatého Františka, abychom šli ve šlépějích Ježíše způsobem, který není jen obřadní nebo intelektuální, ale zahrnuje celou naši osobu a celý náš život: „*Přineste svá těla jako oběť, vezměte na svá ramena jeho svatý kříž a následujte jeho nejsvětější přikázání až do konce*“ (Oficium o utrpení Páně XV, 13: FF 303).

PRVNÍ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ ODSOUZEN NA SMRT

Z evangelia podle Jana (19,9–11)

Pilát vešel proto zase do vládní budovy a zeptal se Ježíše: ‚Odkud jsi?‘ Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: ‚Se mnou nechceš mluvit? Nevíš, že mám moc tě propustit, a že mám moc dát tě ukřižovat?‘ Ježíš odpověděl: ‚Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora. Proto má větší vinu ten, kdo mě tobě vydal.‘

Ze spisů svatého Františka z Assisi (2. list věřícím, 28–29: FF 191)

Ti, kdož dostali moc soudit druhé, ať soudí milosrdně, tak jak oni sami touží dosáhnout milosrdenství od Pána; neboť soud bude bez milosrdenství pro ty, kdo milosrdenství neprojeví.

Ve svém rozhovoru s Pilátem, Pane Ježíši, odnímáš masku každé lidské namyšlenosti moci. I dnes jsou lidé, kteří si myslí, že dostali neomezenou autoritu, a myslí si, že ji mohou používat a zneužívat dle libosti. Tvá slova adresovaná římskému prefektovi nenechávají prostor pro nejednoznačnost: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora“ (Jan 19,11).

František z Assisi, který se jednoduše snažil jít ve tvých stopách, nám připomíná, že každá autorita se bude muset před Bohem zodpovídat za to, jak vykonává moc, kterou dostala: moc soudit, ale také moc zahájit válku nebo ji ukončit, moc vychovávat k násilí nebo k míru, moc živit touhu po pomstě nebo touhu po smíření, moc využívat ekonomiku

k utlačování lidí nebo k jejich osvobození z chudoby, moc pošlapávat lidskou důstojnost nebo ji chránit, moc podporovat a bránit život nebo jej odmítat a dusit.

Každý z nás je povolán k odpovědnosti za moc, kterou vykonáváme ve svém každodenním životě. Ty, Ježíši, mu říkáš: Využívej dobře moc, která ti byla dána, a pamatuj, že cokoli uděláš člověku, zvláště malému a křehkému, děláš mně. A jednoho dne se mi za to budeš muset zodpovídat.

Modleme se: Připomeň mi, Pane.

Že se ztotožňuješ s každým souzeným člověkem: **Připomeň mi, Pane.**

Že se nemám nechat vést předsudky: **Připomeň mi, Pane.**

Že pravá moc je moc lásky: **Připomeň mi, Pane.**

Že milosrdenství je lepší než soud: **Připomeň mi, Pane.**

Že je třeba volit dobro, i když je to namáhavé: **Připomeň mi, Pane.**

DRUHÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ PŘIJÍMÁ KŘÍŽ

Z evangelia podle Jana (19,14–17)

Byl den příprav na velikonoce, kolem poledne. Pilát řekl židům: ‚Hle, váš král!‘ Ale oni se pustili do křiku: ‚Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!‘ Pilát jim namítl: ‚Vašeho krále mám ukřižovat?‘ Velekněží odpověděli: ‚Nemáme krále, ale jen císaře!‘ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. Vzali tedy Ježíše. On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Napomenutí V, 7–8: FF 154)

I kdybys byl krásnější a bohatší než všichni ostatní a kdybys konal zázraky, třeba vyháněl demony, všechno ti to jen překáží a nic ti nenáleží, tím se vůbec nemůžeš chlubit; ale v tom nacházíme slávu, ve svých slabostech a že neseme na ramenou den co den svatý kříž našeho Pána Ježíše Krista.

Slovo „kříž“ v nás vyvolává spíše reakci odmítnutí než touhy. Jednodušeji se v nás zrodí pokušení před křížem utéct než touha ho obejmout. Ježíši, jsem si jistý, že to bylo stejné, když ti položili kříž na ramena. V Getsemanech jsi prosil Otce, aby od tebe odňal tento kalich, i když jsi celým srdcem chtěl konat jeho vůli. Kříž byl nejstrašnější a nejbolestnější trest smrti, vyhrazený otrokům, nenapravitelným zločincům a lidem od Boha prokletým.

Přesto jsi ho objal a nesl na svých ramenou a pak jsi ho nechal nést tebe. Ne proto, že by byl krásný nebo přitažlivý, ale z lásky k nám. Tím, že jsi zvedl jeho těžké břemeno, jsi věděl, že nás osvobozuješ od tíhy zla, které nás drtí, a bereš na sebe hřích, který ničí naši existenci. Tím, že jsi přijal kříž a nesl ho na svých ramenou, jsi objal naši křehkost a vzal na sebe naši lidskost. Vzal jsi na sebe naše otroctví, naše zločiny a také naši kletbu.

Vysvobod' nás, Ježíši, od strachu z kříže. Dej nám milost, abychom tě následovali po tvé vlastní cestě a abychom se nechlubili ničím jiným než tvým křížem.

Modleme se: Osvobod' nás, Pane.

Od touhy po lidské slávě: **Osvobod' nás, Pane.**

Od pokušení přehlížet ty, kdo trpí: **Osvobod' nás, Pane.**

Od starostlivosti o sebe samé: **Osvobod' nás, Pane.**

Od strachu z věrnosti: **Osvobod' nás, Pane.**

Od strachu a od odmítnutí kříže: **Osvobod' nás, Pane.**

TŘETÍ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ PADÁ POPRVÉ

Z evangelia podle Jana (12,24–25)

Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Napomenutí XXII, 3: FF 172)

Blahoslavený služebník, který se nespěchá omlouvat, ale pokorně snáší hanbu a pokárání za hřích, i když se žádné viny nedopustil.

Tvůj život, Ježíši, byla neustálým ponížením a sestupem. Ačkoli jsi byl Bohem, zřekl ses sám sebe, abys byl člověkem. Jako bohatý ses stal chudým. A na konci svého poslání, když jsi nesl na ramenou tíhu celého lidstva, jsi spadl na tvrdé kameny na Via Dolorosa, cesty, po které kráčeli odsouzenci na smrt a lidé z Jeruzaléma se sbíhali jako na představení.

Je to předzvěst ještě hlubšího ponížení: sestupu do pekel. Pád do tajemství smrti, kam všichni padáme na konci tohoto pozemského života. Tvůj pád je však zasetím pšeničného zrna do země. Jsi ochoten zemřít, abys přinesl užitek.

Pomoz i nám, abychom se rozhodli zůstat dole, u nohou druhých, spíše než abychom se snažili dostat nahoru a ovládat je. Pomoz nám učit se cestě pokory i ze zkušenosti vlastních pádů a ponížení a dej, ať umíme snášet urážky a nespravedlnosti, které jsme utrpěli.

Dej, ať cítíme tvou blízkost, zvláště když padáme, tak blízko, abychom si všimli, že jsi to ty, kdo nás zvedáš a vracíš na naši cestu. A dej, ať i my máme důvěru v půdu stejně jako pšeničné zrno s vědomím, že smrt je díky tobě lůnem věčného života.

Modleme se: Pozvedni nás, Pane.

Když pro naši křehkost padáme: **Pozvedni nás, Pane.**

Když padáme, protože druzí nás srážejí: **Pozvedni nás, Pane.**

Když padáme, protože jsme se špatně rozhodli: **Pozvedni nás, Pane.**

Když upadáme do zoufalství: **Pozvedni nás, Pane.**

Když padáme do tajemství smrti: **Pozvedni nás, Pane.**

ČTVRTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ POTKÁVÁ SVOU MATKOU

Z evangelia podle Jana (19,25–27)

U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: ‚Ženo, to je tvůj syn.‘ Potom řekl učedníkovi: ‚To je tvá matka.‘ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Potvrzená řehole VI, 8: FF 91)

Ať každý s důvěrou ukazuje druhému své potřeby, neboť když matka žíví a miluje svého tělesného syna, čím starostlivěji má člověk milovat a sytit svého duchovního bratra?

Je normální, že naše matka je tu na začátku naší existence. Není normální, že naše matka je vedle nás v hodině smrti, protože to znamená, že život je nám vyrván: nemocí, nehodou, násilím, zoufalstvím. Marie, žena, z níž ses ty, Ježíši, narodil, je vedle tebe také na tvé cestě na Kalvárii a stojí u tebe pod křížem.

Prosíš ji, aby i nadále rodila a byla i nadále matkou milovaného učedníka, každého z nás, církve, tohoto nového lidstva, které se rodí právě v hodinu, kdy dáváš svůj život a umíráš. V nejslavnostnější hodině svého poslání a dříve, než všechno dokonáš, žádáš od ní, aby přijala každého z nás; a teprve potom žádáš nás, abychom přijali ji. Protože Matka má vždy přednost. Na svatbě v Káně měla dokonce přednost před tebou.

Ó Maria, pohleď něžně na každého z nás, ale zejména na tak moc, až příliš mnoho, matek, které ještě dnes stejně jako ty vidí své děti zatčené, mučené, odsouzené, zabíjené. Pohleď s něhou na matky, které uprostřed noci probudí trýznivé zprávy, nebo na ty, které bdí v nemocnici nad umírajícím dítětem. A dej nám mateřské srdce, abychom chápali a sdíleli utrpení druhých, a i tímto způsobem se učili, co znamená milovat.

Modleme se: Utěšuj, Matko.

Matky, které přišly o své děti: **Utěšuj, Matko.**

Sirotky, zvláště ty válečné: **Utěšuj, Matko.**

Migranty, vysídlené, uprchlíky: **Utěšuj, Matko.**

Mučené a nespravedlivě trestané: **Utěšuj, Matko.**

Zoufalé, kteří ztratili smysl života: **Utěšuj, Matko.**

Ty, kteří umírají v samotě: **Utěšuj, Matko.**

PÁTÉ ZASTAVENÍ: ŠIMON POMÁHÁ JEŽÍŠI NĚST KŘÍŽ

Z evangelia podle Marka (15,21)

Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem – otce Alexandrova a Rufova – přinutili, aby nesl jeho kříž.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Napomenutí XVIII, 1: FF 167)

Blahoslavený člověk, který nabízí podporu svému bližnímu v jeho slabosti v tom, v čem by si sám přál najít podporu, kdyby se ocitl v podobné situaci.

Šimon z Kyrény nebyl dobrovolník. Nestaral se o tebe, Ježíši, dobrovolně, aby ti pomohl nést kříž. Pravděpodobně sotva věděl, kdo jsi. Přesto tím, že ti pomohl nést kříž, se v něm něco změnilo natolik, že svým synům Alexandrovi a Rufovi předal hluboký význam cesty, kterou s tebou sdílel, a oni se stali svědky tvých Velikonoc v prvním křesťanském společenství.

I dnes existuje mnoho lidí po celém světě, kteří se rozhodli udělat něco dobrého pro druhé. Existují tisíce dobrovolníků, kteří v extrémních situacích riskují své životy, aby pomohli těm, kteří potřebují jídlo, vzdělání, lékařskou péči nebo spravedlnost. Mnozí z nich v tebe ani nevěří, přesto ti – i když nevědomky – stále pomáhají nést kříž. Když pečují o druhé z masa a kostí, ve skutečnosti se ještě jednou znovu starají o tebe.

Dej, Pane, abychom se i mu naučili nabízet svým bližním podporu, kterou bychom si přáli mít, kdybychom se ocitli ve stejné situaci. Pomoz nám být empatickými a soucitnými lidmi, ne slovy, ale skutky a v pravdě.

Modleme se: Učiň nás pozornými, Pane.

K lidem, které potkáváme: **Učiň nás pozornými, Pane.**

K chudým, trpícím a vyloučeným: **Učiň nás pozornými, Pane.**

K opuštěným a lidem bez péče: **Učiň nás pozornými, Pane.**

K těm, co zůstávají pozadu a padají: **Učiň nás pozornými, Pane.**

K těm, kteří nenacházejí sluchu: **Učiň nás pozornými, Pane.**

ŠESTÉ ZASTAVENÍ: VERONIKA UTÍRÁ JEŽÍŠOVI TVÁŘ

Z evangelia podle Jana (12,20–21)

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Výklad Otčenáše, 4: FF 269)

Přijď království tvé: abys v nás vládl skrze milost a přivedl nás do svého království, kde je pohled na tebe bez závoju, láska k tobě dokonalá, společenství s tebou blažené a radost z tebe nekonečná.

Ten, kterého žalmy opěvovaly jako „nejkrásnějšího z lidských synů“ (Ž 45,3), má nyní místo toho rysy trpícího Služebníka, o kterém prorokoval Izaiáš, který „neměl podobu ani krásu, aby upoutal náš pohled; neměl vzhled, abychom po něm zatoužili“ (Iz 53,2).

Veronika je ochránkyní tvého obrazu, Ježíši. Mohla ho získat díky onomu gestu lásky: utřela ti zkrvavenou a prachem pokrytou tvář. Veronika nám nezprostředkovává

vzpomínku na stylizovaný obraz, ale na muže bolesti, který nás uzdravil svými vlastními ranami.

Pomoz nám, Ježíši, pěstovat touhu vidět tvou tvář. Dej nám milost, kterou jsi dal apoštolům, abychom tě viděli plného jasu a proměněného. Ale především nám pomoz mít pozorný pohled Veroniky, která tě dokáže rozpoznat i ve tvé zohavené kráse. A uschopni nás, abychom také dnes utřeli tvou tvář, stále ještě pokrytou prachem a krví, zohavenou každým činem, který pošlapává důstojnost jakékoli lidské osoby.

Modleme se: Pomoz nám poznat tě, Ježíši.

Když je tvá tvář zohavená: **Pomoz nám poznat tě, Ježíši.**

V každém člověku odsouzeném pro předsudky: **Pomoz nám poznat tě, Ježíši.**

V chudém člověku zbaveném důstojnosti: **Pomoz nám poznat tě, Ježíši.**

V ženách, které jsou oběťmi a otrokyněmi obchodování s lidmi: **Pomoz nám poznat tě, Ježíši.**

V těch, které byly okradeny o dětství a o budoucnost: **Pomoz nám poznat tě, Ježíši.**

SEDMÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ PADÁ PODRUHÉ

Z evangelia podle Jana (13,3–5)

Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu. Proto vstal od večere, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Nepotvrzená řehole V, 13–14: FF 20)

Ať žádný bratr neublíží druhému a ani o něm nemluví zle; naopak, z lásky, která pochází od Ducha, ať si s laskavostí slouží a poslouchají se navzájem.

Celý tvůj život, Ježíši, byl neustálým skláněním se a umenšováním. Když jsi při Poslední večeři umyl učedníkům nohy, dal jsi příklad, nauku a proroctví: příklad služby, nauku o bratrské lásce a proroctví darování života. František z Assisi byl tvým ponížením tak hluboce dojat, že nás nabádal, abychom si navzájem umývali nohy, tedy abychom byli vždy připraveni sloužit svým bratřím a sestrám. A chtěl, aby mu bylo toto evangelium přečteno večer 3. října, před osmi sty lety, krátce před jeho smrtí.

V tvé lásce k nám až do konce, v darování svého života pro nás je již obsaženo i proroctví tvého vzkříšení, protože tak velká láska je silnější než smrt. Láska tak velká zjevuje konečný smysl lásky: uvést nás do samotného života Boha.

Když padáš, Ježíši, děláš to proto, abys nás pozvedl z našich pádů. Když padáš, děláš to, abys pozvedl ty, které k zemi přitiskla nespravedlnost, lži, jakákoli forma vykořisťování a násilí, bída způsobená ekonomikou zaměřenou na individuální zisk spíše než na společné dobro. Když padáš, děláš to, abys pozvedl i mě.

Modleme se: Pozvedni nás, Pane.

Když nás utlačují naše chyby: **Pozvedni nás, Pane.**

Když nás utiskuje tíha zodpovědnosti: **Pozvedni nás, Pane.**

Když padáme do deprese: **Pozvedni nás, Pane.**

Když nedodržujeme svá rozhodnutí: **Pozvedni nás, Pane.**

Když nás pohlcuje závislost: **Pozvedni nás, Pane.**

OSMÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ POTKÁVÁ JERUZALÉMSKÉ ŽENY

Z evangelia podle Lukáše (23,27–31)

Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním nařikaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: „Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!“ Tehdy lidé začnou říkat horám: „Padněte na nás!“ a pahrbkům: „Přikryjte nás!“ Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se (teprve) stane se suchým!“

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Výklad modlitby »Otče náš«, 5: FF 270)

Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi: abychom tě milovali celým srdcem – když na tebe budeme stále myslet; celou duší – když po tobě budeme stále toužit; celou myslí – když k tobě budeme řídit všechny své úmysly a ve všem budeme hledat tvou čest; a celou svou silou – když dáme všemnu svou energii a schopnosti duše i těla do služby tvé lásce a nikam jinam; a abychom milovali svého bližního jako sami sebe – když strhneme všechny, jak jen jsme schopni, ke tvé lásce, a když se budeme radovat z dobra druhých jako z vlastního, budeme mít účast na jejich utrpení a neublížíme nikomu.

Ženy tě, Ježíši, vždy následovaly a pomáhaly ti od začátku tvého kázání. Jsou zde i nyní, zde pod křížem. Ženy jsou tam, kde je jich třeba, kde je utrpení: v nemocnicích a domovech pro seniory, v terapeutických a azylových centrech, v charitách, v pěstounských rodinách s nejkřehčími dětmi, na nejzazších misijních stanicích, kde otevírají školy a ošetrovny, ve válečných zónách a konfliktech, aby pomáhaly raněným a těšily ty, kdo přežili.

Ženy tě vzaly vážně; vzaly vážně i tato tvá tvrdá slova: po staletí pláčou nad sebou a nad svými dětmi – odvečenými a vězněnými během demonstrací, deportovanými v důsledku politiky zbavené soucitu, trosečníky na zoufalých cestách beznaděje, kosenými ve válečných zónách, vyhlazovanými v koncentračních táborech.

Ženy nepřestávají plakat. Daruj i každému z nás, Pane, soucitné srdce, mateřské srdce a schopnost cítit utrpení druhých jako cítíme to vlastní. Daruj nám znovu slzy, Pane, abychom nenechali své svědomí rozplynout v mlhách lhostejnosti a dokázali zůstat lidmi.

Modleme se: Daruj nám slzy, Pane.

Abychom plakali nad válečnými katastrofami: **Daruj nám slzy, Pane.**

Abychom plakali nad masakry a genocidami: **Daruj nám slzy, Pane.**

Abychom plakali s matkami a manželkami: **Daruj nám slzy, Pane.**

Abychom plakali nad cynismem mocných: **Daruj nám slzy, Pane.**

Abychom plakali nad naší lhostejností: **Daruj nám slzy, Pane.**

DEVÁTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM POTŘETÍ

Z evangelia podle Jana (14,6–7)

Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Nepotvrzená řehole XXIII, 64: FF 64)

Vzdáváme ti díky, že jako jsi nás stvořil skrze svého Syna, tak jsi také chtěl opravdovou a svatou láskou, kterou jsi nás miloval, aby on se narodil jako pravý Bůh a pravý člověk z přeslavné, vždy nejblaženější Panny, svaté Marie a že jsi nás chtěl vykoupit jeho křížem, jeho krví a jeho smrtí.

Ty, který ses „pro nás narodil na cestě“ (srov. sv. František, Oficium o utrpení Páně XV,7: FF 303), nyní potřetí padáš na bolestné cestě, která tě vede na Kalvárii. Tvůj trojí pád nám připomíná, že neexistuje žádný náš pád, při kterém bys ty nebyl u nás. Ano, ty jsi po našem boku v každé naší křehkosti a můžeš i chceš nás pozvednout z každého našeho pádu, protože chceš, aby spolu s tebou mohl každý z nás dojít k Otci a nalézt život – ten pravý, ten věčný, ten, který nám už nic a nikdo nebude moci vyrvat.

Na cestě v tvých stopách nezáleží na tom, kolikrát padneme; záleží jen na tom, že Ty jsi u nás a jsi ochoten nás pozvednout znovu a znovu, nesčetněkrát, protože tvá láska, tvé odpuštění a tvé milosrdenství jsou nekonečně větší než naše křehkost. Podpírej nás v naší nevěře a dej nám milost věřit, že nás dokážeš znovu pozvednout.

Modleme se: Učiň nás svými nástroji, Ježíši.

Abychom pozvedli všechny, kdo padají: **Učiň nás svými nástroji, Ježíši.**

Abychom pozvedli ty, kdo zůstávají ležet na zemi: **Učiň nás svými nástroji, Ježíši.**

Abychom pozvedli ty nejkřehčí lidi: **Učiň nás svými nástroji, Ježíši.**

Abychom pozvedli ty, o kterých si myslíme, že „si za to mohou sami“: **Učiň nás svými nástroji, Ježíši.**

Abychom pozvedli ty, kteří se zdají být nenapravitelní: **Učiň nás svými nástroji, Ježíši.**

DESÁTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE ZBAVEN ŠATŮ

Z evangelia podle Jana (19,23–24)

Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části, každému vojákovi jednu; vzali i suknicí. Suknice byla nesešivaná, v jednom kuse setkaná odshora až dolů. Řekli si tedy: ‚Netrhejme ji, ale losujme o ni, komu připadne.‘ Tak se měl splnit výrok Písma: ‚Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.‘ Právě tak to vojáci udělali.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (List celému Řádu, 28–29: FF 221)

Pohled'te, bratři, na Boží pokoru a vylévejte před ním svá srdce; pokořte se i vy, aby vás povýšil. Proto si nic ze sebe neponechávejte pro sebe, aby vás celé přijal ten, který se vám celý vydává.

Ty sám, Ježíši, ses rozhodl zbavit se božské slávy, abys oblékl „pravé tělo naší lidské přirozenosti a křehkosti“ (sv. František, 2. list věřícím, 4: FF 181). A nyní jsou ti šaty z těla strhány v kruté snaze ponížit tě a zbavit tě i tvé lidské důstojnosti.

Je to snaha, která se v našich dnech neustále opakuje. Snaží se o to autoritářské režimy, když nutí vězně zůstat polonahé v prázdné cele nebo na vězeňském dvoře. Snaží se o to trýznitelé, kteří se nespokojí se strháváním šatů, ale rvou i kůži a maso. Snaží se o to ti, kteří schvalují a vykonávají prohlídky a kontroly, jež nerespektují důstojnost osoby. Snaží se o to násilníci i ti, kdo zneužívají druhé a zacházejí s oběťmi jako s věcmi. Snaží se o to zábavní průmysl, když vystavuje nahotu, aby získal o pár diváků více. Snaží se o to svět informačních médií, když obnažuje lidi před veřejným ponížením. A někdy to děláme i my svou zvědavostí, která nerespektuje stud, intimitu ani soukromí druhých.

Připomínej nám, Pane, že pokaždé, když neuznáváme důstojnost druhých, zatemňuje se naše vlastní, a pokaždé, když schvalujeme nebo praktikujeme nelidské chování vůči jakékoli lidské bytosti, stáváme se my sami méně lidskými.

Modleme se: Obleč nás, Ježíši.

Svou nekonečnou pokorou: **Obleč nás, Ježíši.**

Úctou ke každé lidské bytosti: **Obleč nás, Ježíši.**

Citem soucitu: **Obleč nás, Ježíši.**

Obnoveným smyslem pro stud: **Obleč nás, Ježíši.**

Silou k obraně důstojnosti každého člověka: **Obleč nás, Ježíši.**

JEDENÁCTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE PŘIBIT NA KŘÍŽ

Z evangelia podle Jana (19,17–19)

On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po jedné straně, a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: Ježíš Nazaretský, židovský král.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Chvalopěv stvoření, 10–11: FF 263)

Bud' pochválen, můj Pane, za ty, kdo odpouštějí pro tvou lásku a snášejí křehkost a trápení. Blaze těm, kdo to snášejí pokojně, neboť tebou, Nejvyšší, budou korunováni.

Přibít na kříž jako zločinec, ale s nápisem, který zjevuje tvou královskou hodnost, Ježíši, nám ukazuješ, co je to skutečná moc. Není to moc toho, kdo si myslí, že může nakládat s životem druhých a rozsévat smrt, ale moc toho, kdo skutečně může přemoci smrt tím, že dává život, a může dát život i tím, že přijme smrt. Ty zjevuješ, že pravá moc není v tom, kdo používá sílu a násilí, aby se prosadil, ale v tom, kdo je schopen vzít na sebe zlo lidstva – naše zlo, moje zlo – a zničit ho mocí lásky, která se projevuje v odpuštění.

Jsi Král a kraluješ z kříže: nevyužíváš zdánlivou moc armád, ale zdánlivou bezmoc lásky, která se nechá přibít. Jsi Král a tvůj kříž se stává osou, kolem níž se otáčejí dějiny i celý vesmír, aby se nepropadly do pekla – neschopnosti milovat. Ty, ukřižovaný Králi, nám připomínáš, že chceme-li mít podíl na tvé královské hodnosti, musíme se i my učit pro tvou lásku odpouštět a v pokoji snášet životní těžkosti, protože vítězem není láska k síle, ale síla lásky.

Modleme se: Nauč nás milovat.

Když zakoušíme nespravedlnost: **Nauč nás milovat.**

Když toužíme po pomstě: **Nauč nás milovat.**

Když jsme pokoušeni násilím: **Nauč nás milovat.**

Když považujeme odpuštění za nemožné: **Nauč nás milovat.**

Když se cítíme ukřižováni: **Nauč nás milovat.**

DVANÁCTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ NA KŘÍŽI UMÍRÁ

Z evangelia podle Jana (19,28–30)

Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (2. list věřícím, 11–13: FF 184)

A vůle jeho Otce byla taková, aby jeho požehnaný a slavný Syn, kterého nám dal a který se pro nás narodil, nabídl sám sebe skrze vlastní krev jako oběť a dar na oltáři kříže; ne za sebe, skrze něhož bylo všechno stvořeno, ale za naše hříchy, a zanechal nám příklad, abychom šli v jeho stopách.

„Dokonáno je.“ To neznamená, že je všechno u konce, ale že důvod, proč ses ty, Ježíši, stal jedním z nás, byl naplněn: splnil jsi poslání, které ti Otec svěřil, a nyní se k němu

můžeš vrátit a vzít nás s sebou. Od nynějška víme, že když se jím necháme přitáhnout a pozvedneme k tobě svůj zrak, stojíme před Tím, kdo nás usmiřuje, kdo maže náš „dluh“ a uvádí nás do Svatyně, kterou je samotný Boží život. Stojíme před Tím, kdo uskutečněním cíle vtělení dává i nám možnost uskutečnit hluboký smysl našeho vlastního života: stát se Božími dětmi, být Božím mistrovským dílem. Pomoz nám, Pane, přijmout dar Ducha Svatého, kterého jsi na nás vylil již v hodině své smrti na kříži, a dej, abychom i my mohli s tebou přejít z tohoto světa k Otci.

Modleme se: Daruj nám svého Ducha, Pane.

Abychom se stali novým stvořením a žili v Bohu: **Daruj nám svého Ducha, Pane.**

Abychom zakusili, že náš dluh je smazán: **Daruj nám svého Ducha, Pane.**

Abychom se mohli modlit „Abba, Otče“: **Daruj nám svého Ducha, Pane.**

Abychom přijímali každého člověka jako bratra a sestru: **Daruj nám svého Ducha, Pane.**

Abychom objevili poslední smysl života: **Daruj nám svého Ducha, Pane.**

TŘINÁCTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE SŇAT Z KŘÍŽE

Z evangelia podle Jana (19,38–39)

Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmout Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (Chvalopěv stvoření, 12–13: FF 263)

Bud' pochválen, můj Pane, za naši sestru smrt těla, které žádný živý člověk nemůže uniknout. Běda těm, kdo zemrou ve smrtelných hříších; blaze těm, které nalezne v tvé nejsvětější vůli, neboť druhá smrt jim neublíží.

Ježíš právě zemřel a jeho smrt již začíná přinášet první plody. Josef z Arimatie a Nikodém, kteří byli Ježíšovými učedníky jen tajně, protože se báli vystoupit, nyní nacházejí odvahu jít za Pilátem a požádat o jeho tělo. Prokazují tak pietní skutek lidskosti – snímají odsouzeného z kříže a pohřbívají ho s důstojností a úctou. Nikdy by nemělo docházet k tomu, že těla mrtvých nebudou vydána nebo zůstanou nepohřbena. Matky, příbuzní a přátelé odsouzených by nikdy neměli být nuceni ponížovat se před úřady, aby získali zpět umučené ostatky svých blízkých. I tělo mrtvého uchovává důstojnost osoby a nesmí být hanobeno, skrýváno, ničeno, nevydáno nebo ponecháno bez řádného pohřbu. Úctu si zaslouží nejen tělo řádného občana, ale dokonce i tělo zločince. Ó Ježíši, ty jsi byl nespravedlivě zajat, mučen, souzen, odsouzen a zabit, ale tvé tělo bylo vydáno a uctěno. Dej, aby naše doba, která ztratila úctu k živým, zachovala alespoň úctu k mrtvým.

Modleme se: Nauč nás soucitu.

Abychom cítili utrpení vězňených: **Nauč nás soucitu.**

Abychom byli solidární s politickými vězni: **Nauč nás soucitu.**

Abychom rozuměli rodinám rukojmích: **Nauč nás soucitu.**

Abychom oplakávali mrtvé pod troskami: **Nauč nás soucitu.**

Abychom měli úctu ke všem zesnulým: **Nauč nás soucitu.**

ČTRNÁCTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE ULOŽEN DO HROBU

Z evangelia podle Jana (19,40–42)

Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do (pruhů) plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat. Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u židů byl den příprav a hrobka byla blízko.

Ze spisů svatého Františka z Assisi (2. list věřícím, 61–62: FF 202)

Tomu, který za nás tolik vytrpěl, který nám prokázal tolik dobra a v budoucnu prokáže, ať každé stvoření, které je na nebi, na zemi, v moři i v hlubinách, vzdává chválu, slávu, čest a požehnání, neboť on je naše síla a statečnost, on, který jediný je dobrý, jediný nejvyšší, jediný všemohoucí, obdivuhodný, slavný a jediný svatý, hodný chvály a požehnaný na věky věků. Amen.

Všechno začalo v zahradě, v Edenu, kterou první lidé dostali darem a do opatrování a z níž byli vyhnáni, protože nedůvěřovali Bohu. Všechno znovu začíná v zahradě, kde byl Ježíš pohřben a kde vstal z mrtvých: na místě, kde se staré křehké a smrtelné stvoření proměňuje ve stvoření nové, které má podíl na samotném Božím životě. Toto místo je branou, skrze kterou Ježíš sestoupil do pekel, a je vstupem do ráje – již ne pozemského a dočasného, ale nebeského a definitivního. Toto je místo posledního skutku piety a posledních slz vylitých nad mrtvým Kristovým tělem. Je tu místo prvního setkání s ním jako se Zmrtvýchvstalým, který nyní žije navždy, kterého lze poznat, jen když nás zavolá jménem nebo nám otevře oči, a kterého nelze zadržet. Místo, kde Marie Magdalská přijímá posláni oznámit, že smrt je přemožena, protože Ježíš Nazaretský vstal z mrtvých, je Pán, je Živý a již nemůže zemřít. Od té doby jsme i my – díky křtu – pohřbíváni spolu s Ježíšem v téže zahradě s pevnou nadějí, že Ten, který vzkřísil Krista z mrtvých, dá život i našim smrtelným tělům skrze svého Ducha, který v nás přebývá. Děkujeme ti, Pane, že jsi dal pevný základ naší naději na věčný život.

Modleme se: Přijď, Pane Ježíši.

Aby ses s námi znovu procházel v zahradě: **Přijď, Pane Ježíši.**

Abys osušil slzy z našich očí: **Přijď, Pane Ježíši.**

Abys nám daroval jistou nadějí: **Přijď, Pane Ježíši.**

Abys odvalil kámen, který nám svírá srdce: **Přijď, Pane Ježíši.**

Abys nám dal zahlédnout ráj: **Přijď, Pane Ježíši.**

ZÁVĚR

Na závěr této křížové cesty se modleme modlitbu, kterou nás svatý František zve, abychom prožívali svůj život jako cestu postupného zapojení do vztahu lásky, který spojuje Otce, Syna a Ducha svatého:

„Všemohoucí, věčný, spravedlivý a milosrdný Bože, dopřej nám ubohým, abychom jen pro tvou lásku konali to, o čem víme, že to chceš, a vždy chtěli to, co se ti líbí, abychom tak, vnitřně očištěni, vnitřně osvíceni a ohněm Ducha Svatého rozniceni, mohli následovat stopy tvého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista, a jen tvou milostí dojít k tobě, Nejvyšší, který v dokonalé Trojici a jednoduché Jednotě žiješ a vládneš a jsi oslavován jako všemohoucí Bůh na věky věků. Amen.“ (Ze spisů svatého Františka z Assisi: List celému řádu, 50–52; FF 233).

Zakončeme starobylým biblickým požehnáním (srov. Nm 6,24–26), kterým svatý František žehnal bratřím a všem lidem, až do té míry, že se stalo „jeho“ požehnáním (srov. Požehnání bratru Lvovi; FF 262).

Pán s vámi. Ř. I s tebou.

Hospodin ať vám žehná a ať je vaší stráží. Ř. Amen.

Ať nad vámi rozjasní svou tvář a smiluje se nad vámi. Ř. Amen.

Ať k vám svou tvář obrátí a naplní vás svým pokojem. Ř. Amen.

Požehnej vás všemohoucí Bůh, Otec ✠ i Syn ✠ i Duch ✠ Svatý. Ř. Amen.

VELIKONOČNÍ VIGÍLIE

***„Svaté tajemství této noci [...] zahání nenávist,
pokořuje zlé moci, vytváří jednotu srdcí...“***

„Svaté tajemství této noci [...] zahání nenávist, pokořuje zlé moci, vytváří jednotu srdcí...“ (Velikonoční chvalozpěv)

Takto, milí bratři a sestry, vyzpíval jáhen na počátku této slavnosti chvalozpěv na světlo Krista vzkříšeného, symbolizované velikonoční svící. Od této jediné svíce jsme všichni zažehli svá světla a naplnili jsme světlem tuto obrovskou baziliku, každý s malým plamínkem, zapáleným od téhož ohně. Je to znamení velikonočního světla, které nás sjednocuje s církví, která přináší světlo světu. Na jáhnovo zvěstování jsme odpověděli „amen“ a potvrdili jsme tak své úsilí přijmout toto poslání; a zakrátko zopakujeme své „ano“ při obnově křestního slibu.

Tato vigilie, nejmilejší, je plná světla; je to jedna z nejstarších tradic křesťanstva, nazývaná „matka všech vigilií“. Právě v ní ožívujeme památku na Pánovo vítězství, vítězství života nad smrtí a nad peklem. Činíme tak krátce poté, co jsme v uplynulých dnech jako v jedné velké slavnosti prošli tajemstvími umučení Boha, který se pro nás stal

„mužem bolesti“ (Iz 53,3), „opovrženým, opuštěným od lidí“ (tamt.), zmučeným a ukřižovaným.

Existuje vůbec větší láska? Existuje absolutnější zdarmadanost? Zmrtvýchvstalý je týž Stvořitel vesmíru, který nám v prvopočátcích dějin daroval bytí z ničeho; a právě tak nám na kříži daroval život, aby nám ukázal svou lásku bez hranic.

To nám připomnělo první čtení, které vypravuje o prapůvodu všeho. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi (Gn 1,1), vyvedl svět z chaosu, harmonii z nepořádku, a nám, stvořeným k jeho obrazu a podobě, světil úkol být správci stvoření. A i když skrze hřích člověk neodpověděl na tento plán, Pán ho neopustil, ale zjevil mu ještě překvapivějším způsobem, totiž prostřednictvím odpuštění, svou milosrdnou tvář.

„Svaté tajemství této noci“ tedy zapouští své kořeny dokonce i tam, kde se uskutečnilo první selhání lidstva, a rozpíná se napříč staletími jako cesta smíření a milosti.

Liturgie nám předkládá několik etap této cesty v posvátných textech, které jsme vyslechli. Připomíná nám, jak Bůh zadržel ruku Abrahámovi, připravenému obětovat svého syna Izáka, aby nám ukázal, že nechce naši smrt, ale především abychom se posvětili a stali se v jeho ruce živými účastníky potomstva spasených (srv. Gn 22,11–12.15–18). Takto nás také zve, abychom se zamýšleli nad tím, jak Pán osvobodil Izraelity z egyptského otroctví, když z moře – místa smrti a nepřekročitelné překážky – učinil vstupní bránu k počátkům nového a svobodného života. A totéž poselství zaznívá jako ozvěna ve slovech proroků, v nichž jsme slyšeli chvály Pána jako ženicha, který volá a shromažďuje (srv. Iz 54,5–7), pramene hasícího žízeň, vody přinášející úrodu (srv. Iz 55,1.10), světla ukazujícího cestu pokoje (srv. Bar 3,14), Ducha, který proměňuje a obnovuje srdce (Ez 36,26).

Ve všech těchto okamžicích dějin spásy jsme viděli, jak Bůh odpovídá na tvrdost hříchu, který rozděljuje a zabíjí, mocí lásky, která sjednocuje a vrací život. Společně jsme si tyto okamžiky připomněli a prokládali jsme je žalmy a modlitbami, abychom si znovu uvědomili, že v Kristově velikonočním tajemství „byli jsme spolu s ním pohřbeni do jeho smrti [...] a budeme také moci vstoupit do nového života [...] mrtví hříchu, ale žijící Bohu v Kristu Ježíši“ (Řím 6,4–11), zasvěceni ve křtu Otcově lásce, sjednoceni ve společenství

svatých, skrze milost učinění živými kameny pro stavbu jeho Království (srv. 1 Petr 2,4–5).

V tomto světle čtème příběh o zmrtvýchvstání, jemuž jsme naslouchali v Matoušově evangeliu. O velikonočním ránu se ženy, které přemohly bolest a strach, vydaly na cestu. Chtěly jít k Ježíšovu hrobu. Čekaly, že jej najdou zapečetěný, zavalený velkým kamenem a střežený vojáky. Toto je

hřích: přetěžká bariéra, která nás uzavírá a odděluje od Boha, která usiluje o to, aby v nás odumřelo jeho slovo naděje. Marie Magdaléna a druhá Marie se však nenechaly zastrašit. Šly ke hrobu a díky své víře a své lásce se staly prvními svědky zmrtvýchvstání. V zemětřesení a v andělovi, který usedl na odvalený kámen, viděly moc Boží lásky, silnější než jakákoli síla zla, schopnou „zahnat nenávist“ a „pokořit zlé moci“. Člověk může zabít tělo, ale život od Boha lásky je život věčný, který překonává smrt a který žádný hrob nedokáže uvěznit. Tak se Ukřižovaný ujal vlády z kříže, anděl usedl na kámen a Ježíš se ženám ukázal živý se slovy: „Buďte zdraví.“ (Mt 28,9)

A to je dnes, nejmilejší, i naše poselství světu, totiž setkání, o němž chceme svědčit slovy víry a skutky lásky, a celým životem chceme zpívat ono „Aleluja“, které provoláváme svými ústy (srv. sv. Augustin, Promluva č. 256,1). Tak jako ženy, které se rozběhly ohlásit tu zvěst bratřím, i my chceme dnes v noci odejít z této baziliky, abychom všem přinesli dobrou zprávu, že Ježíš vstal z mrtvých a že v jeho moci, spolu s ním vzkříšení, i my můžeme dát život novému světu pokoje a jednoty, jako „mnoho lidí a společně [...] jediný člověk, jelikož je sice mnoho křesťanů, ale je jediný Kristus“ (sv. Augustin, Výklad žalmů 127,3).

Tomuto poslání se zasvěcují zde přítomní bratři a sestry, původem z různých koutů světa, kteří zakrátko přijmou křest. Po dlouhé cestě katechumenátu se dnes znovu narodí v Kristu a stanou se novým stvořením (srv. 2 Kor 5,17) a svědky evangelia. Pro ně a pro nás všechny opakujme, co říkal sv. Augustin křesťanům své doby: „Hlásej Krista, rozsévej [...], rozšiřuj především to, cos počal ve svém srdci.“ (Promluva č. 116,23–24)

Sestry a bratři, ani našim dnům nescházejí hroby, které je třeba otevřít, a často jsou kameny, které je uzavírají, velice těžké a dobře střežené, takže se zdá, že s nimi nelze hnout. Některé z nich tíží lidské srdce – nedůvěra, strach, sobectví, nenávist; jiné jsou jejich následky a drtí vztahy mezi námi – válka, nespravedlnost, uzavřenost mezi národy a státy. Nenechme se jimi paralyzovat! Mnoho lidí v průběhu staletí je s Boží pomocí dokázalo odvalit pryč, byť s velkou námahou a někdy i za cenu vlastního života, ale přesto s dobrými plody, z nichž se i dnes můžeme těšit. Nejsou to osoby bez rozumu, nýbrž lidé jako my, kteří v síle milosti Vzkříšeného, v lásce a v pravdě měli odvahu mluvit – jak říká

apoštol Petr – „Božími slovy“ (1 Petr 4,11) a jednat „s mocí Bohem danou, aby byl ve všem Bůh oslaven“ (tamt.).

Nechejme se pohnout jejich příkladem a přijměme v této svaté noci za své jejich úsilí, aby vždy a všude po světě rostly a kvetly velikonoční dary svornosti a pokoje.

NEDELE VELIKONOČNÍ

*„Válka zabíjí a ničí,
Kristus však navždy nad smrtí vítězí“*

Drazí bratři a sestry,

celé stvoření dnes září novým světlem, ze země stoupá píseň chval, naše srdce jása radostí: Kristus vstal z mrtvých a spolu s ním také my vstaneme k novému životu!

Toto velikonoční poselství objímá tajemství našeho života a cíl dějin, dosahuje k nám až v nejhlubších propastech smrti, které nám připadají tak hrozné, jimiž si připadáme přemoženi. Toto poselství nás otvírá naději, které neubývá, světlu, které nezapadá, plné radosti, kterou nám nikdo nemůže vzít: smrt byla provždy přemožena, smrt už nad námi nemá moc!

Není vždy snadné toto poselství přijmout; stojí námahu vzít za své toto zaslíbení, protože moc smrti nám stále hrozí zevnitř i zvenčí.

Hrozí zevnitř, když nám přítěž našich hříchů brání rozběhnout se a vzlétnout; když zklamání či osamělost, které zakoušíme, činí naši naděje vyprahlou; když starosti nebo rozhořčení zhašejí radost ze života; když zažíváme smutek nebo únavu; když se cítíme zraněni nebo odmítnuti; když musíme vyrovnat účet své slabosti, svému utrpení, své každodenní únavě; tehdy nám připadá, že jsme skončili v tunelu, z něhož nevidíme východ.

Ale i zvenčí nám smrt stále klade pasti. Vidíme ji přítomnou v nespravedlnostech, v sobectví, v utlačování chudých, v nedostatečné péči o ty nejkřehčí. Vidíme ji v násilí, ve zraněních světa, v bolestném nářku, který stoupá ze všech stran pro zvěli, která drtí ty nejslabší, pro modloslužbu zisku, který drancuje zdroje naší země, pro násilí války, která zabíjí a ničí.

V této realitě nás Kristova Pascha zve, abychom zvedli zrak a rozšířili srdce. Nadále živí v našem duchu a na cestě dějin zárodek slíbeného vítězství. Uvádí nás v pohyb jako Marii z Magdaly a apoštolu, abychom odhalili, že Ježíšův hrob je prázdný, a proto je v každé smrti, kterou zakoušíme, také prostor pro nový život, který povstává. Pán je živý a zůstává s námi. Skrze pukliny zmrtvýchvstání, které si dělají místo v temnotách, On dodává našemu srdci naději, která nás podpírá; vláda smrti není konečným smyslem našeho života. Jednou provždy jsme nasměrováni k plnosti, protože ve vzkříšeném Kristu i my jsme vzkříšeni.

To nám připomínal papež František přiléhavými slovy své první apoštolské exhortace Evangelii gaudium, v níž potvrzoval, že Kristovo zmrtvýchvstání „není událost patřící minulosti; obsahuje životní sílu, která pronikla svět. Kde se zdá, že vše je mrtvé, tam se znovu objevují zárodky vzkříšení. Je to síla, které není rovno. Častokrát se skutečně zdá, že Bůh neexistuje: vidíme, jak neubývá projevů nespravedlnosti, špatnosti, lhostejnosti a krutosti. Je však stejně tak jisté, že uprostřed temnot vždycky začíná klíčit něco nového, co dříve či později přinese plody.“ (č. 276)

Bratři a sestry, Pánova Pascha – slavnost Velikonoc – nám dává tuto naději a připomíná nám, že v Kristu zmrtvýchvstalém je nové stvoření možné každého dne. To nám říká dnešní evangelium, které určuje událost zmrtvýchvstání s přesností: „prvního dne v týdnu“ (Jan 20,1). Den Kristova zmrtvýchvstání nás tak odkazuje na stvoření, k onomu prvnímu dnu, v němž Bůh stvořil svět, a zároveň nám ohlašuje, že právě teď tryská pro lidstvo nový život, silnější než smrt.

Velikonoce jsou novým stvořením, které je dílem Vzkříšeného Pána, jsou novým začátkem, jsou životem, který se konečně stal věčným díky Božímu vítězství nad starým Nepřítelem.

Právě tohoto zpěvu naděje je nám dnes zapotřebí. A jsme to my, s Kristem vzkříšení, kdo jej musíme nést po cestách světa. Běžme tedy jako Marie z Magdaly, hlásejme ho všem, nesme ve svém životě radost ze vzkříšení, aby všude tam, kam dosáhl přízrak smrti, mohlo zazářit světlo života.

Kristus, náš velikonoční Beránek, ať nám žehná a ať daruje svůj pokoj celému světu!

URBI ET ORBI

***„Kdo drží v rukou zbraně, ať je odloží!
Nechme proměnit svá srdce Kristovou láskou“***

Bratři a sestry,

Kristus vstal z mrtvých! Požehnané Velikonoce!

Po staletí Církev s radostí zpívá o události, v níž je původ a základ její víry: „Pán života byl mrtev, / ale nyní živý vládne. / Víme, že Kristus vstal v pravdě z mrtvých/ Vítězný Králi, / smiluj se nad námi“ (Velikonoční sekvence).

Velikonoce jsou vítězstvím: života nad smrtí, světla nad temnotou, lásky nad nenávisť. Vítězstvím (dosaženým) za velmi vysokou cenu: Kristus, Syn živého Boha (*srov. Mt 16,16*), musel zemřít, a to na kříži, poté, co byl nespravedlivě odsouzen, vysmíván a mučen a prolil všechnu svou krev. Jako pravý obětovaný Beránek vzal na sebe hřích světa (*srov. Jan 1,29; 1Pt 1,18-19*) a tak osvobodil nás všechny, a s námi i stvoření, od nadvlády zla.

Jak ale Ježíš zvítězil? Jakou silou jednou provždy porazil starého protivníka, knížete tohoto světa (*srov. Jan 12,31*)? Jakou mocí vstal z mrtvých, aby se už nevrátil k dřívějšímu životu, ale vstoupil do života věčného, a tak ve svém těle otevřel cestu z tohoto světa k Otci?

Touto silou, touto mocí je sám Bůh, Lásky, která tvoří a plodí, Lásky věrná až do konce, Lásky, která odpouští a vykupuje.

Kristus, náš „vítězný Král“, bojoval a zvítězil ve své bitvě díky odevzdání se vůli Otce v bezmeznou důvěru, jeho spásnému plánu (*srov. Mt 26,42*). Tak kráčel až do konce cestou

dialogu, nikoli však ve slovech, ale ve skutcích: aby našel nás ztracené, stal se tělem, aby osvobodil nás otroky, stal se otrokem, aby dal život nám smrtelníkům, nechal se zabít na kříži.

Síla, s níž Kristus vstal z mrtvých, je zcela nenásilná. Je podobná síle pšeničného zrnka, které, když se rozpadne v zemi, roste, prorazí si cestu mezi hroudami, vyklíčí a stane se zlatým klasem. Ještě více je podobná síle lidského srdce, které, zraněné urážkou, odmítne instinkt pomsty a plné soucitu se modlí za toho, kdo ho urazil.

Bratři a sestry, toto je ta pravá síla, která přináší lidstvu mír, neboť vytváří vztahy založené na úctě na všech úrovních: mezi lidmi, v rodinách, ve společenských skupinách i mezi národy. Nesleduje vlastní zájmy, ale společné dobro; nechce vnucovat svůj plán, ale přispívat k jeho vytváření a uskutečňování společně s ostatními.

Ano, Kristovo vzkříšení je počátkem nového lidstva, je vstupem do pravé zaslíbené země, kde vládne spravedlnost, svoboda, pokoj, kde se všichni uznávají jako bratři a sestry, děti téhož Otce, který je Láska, Život, Světlo.

Bratři a sestry, svým vzkříšením nás Pán ještě mocněji staví před drama naší svobody. Před prázdným hrobem se můžeme nechat prostoupit a naplnit nadějí a úžasem, jako učedníci, nebo strachem, jako strážci (hrobu) a farizeové, kteří byli nuceni uchýlit se ke lži a lstivosti, jen aby nemuseli uznat, že ten, kdo byl odsouzen, skutečně vstal z mrtvých (*srov. Mt 28,11-15*)!

Ve světle Velikonoc se nechme ohromit Kristem! Dovolme, aby jeho nesmírná láska k nám proměnila naše srdce! Kdo drží v rukou zbraně, ať je odloží! Kdo má moc rozpoutat války, ať se rozhodne pro mír! Nikoli pro mír vynucený silou, ale mír dosažený dialogem! Nikoli s úmyslem ovládnout druhého, ale setkat se s ním!

Zvykáme si na násilí, kapitulujeme před ním a stáváme se lhostejní. Lhostejní ke smrti tisíců lidí. Lhostejní k následkům nenávisti a rozdělení, které konflikty zasévají. Lhostejní k ekonomickým a sociálním důsledkům, které způsobují a které všichni pocítujeme. Existuje stále výraznější „globalizace lhostejnosti“, abychom použili výraz drahý papeži Františkovi, který se před rokem z této lodě obrátil ke světu svými posledními slovy a připomněl nám: „Kolik touhy po smrti vidíme každý den v mnoha konfliktech, které postihují různé části světa!“ (Poselství Urbi et Orbi, 20. dubna 2025).

Kristův kříž nám vždy připomíná utrpení a bolest, které doprovázejí smrt, a muka, která s sebou nese. Všichni se smrti bojíme a ze strachu se od ní odvracíme, raději se nedíváme. Nemůžeme ale nadále zůstat lhostejnými! A nemůžeme se smířit se zlem! Svatý Augustin učí: „Máš-li strach ze smrti, miluj vzkříšení!“ (*Sermo 124, 4*). Milujme i my vzkříšení, které nám připomíná, že zlo není posledním slovem, protože bylo přemoženo Vzkříšeným.

On prošel smrtí, aby nám daroval život a pokoj: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ne ten, jaký dává svět, dávám já vám“ (*Jan 14,27*). Pokoj, který nám Ježíš dává, není jen mírem, který umlčí zbraně, ale pokojem, který se dotýká srdce a proměňuje každého z nás! Obraťme se ke Kristovu pokoji! Nechme zaznít volání po míru, které tryská z našeho srdce! Proto vás všechny vyzývám, abyste se ke mně připojili při modlitební vigílii za mír, kterou budeme slavit zde v Bazilice sv. Petra příští sobotu, 11. dubna.

V tento sváteční den se zřekněme veškeré touhy po sporech, nadvládě a moci a prosme Pána, aby daroval svůj pokoj světu sužovanému válkami a poznamenanému nenávistí a

lhostejností, které v nás vyvolávají pocit bezmoci tváří v tvář zlu. Pánu svěřme všechna srdce, která trpí a čekají na skutečný pokoj, který může dát jen On. Jemu se svěřme a Jemu otevřme svá srdce! Jen On činí všechno nové (*srov. Zj 21,5*)! Požehnané Velikonoce!

ODESLANÉ SBÍRKY DOBY VELIKONOČNÍ

SBÍRKA NA SVATOU ZEM (Arcibiskupství olomoucké)

PUSTIMĚŘ: 2.600,-Kč; DRYVICE: 250,-Kč; PODIVICE: 1.100,-Kč; TOPOLANY: 500,-Kč

POSTNÍ ALMUŽNA (Charita Vyškov)

PUSTIMĚŘ: 5.439,-Kč; DRYVICE: 1.646,-Kč; PODIVICE: 1.070,-Kč; TOPOLANY: 1.195,-Kč

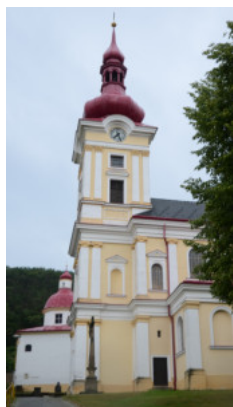
SBÍRKA NA SLUŽNÉ – FOND DONÁTOR - 5.4. (Arcibiskupství olomoucké)

PUSTIMĚŘ: 3.200,-Kč; DRYVICE: 4.800,-Kč; PODIVICE: 2.450,-Kč; TOPOLANY: 1.600,-Kč

ZE STANOVENÉ VÝŠE PŘÍSPĚVKU FARNOSTI ZBÝVÁ DO FONDU DONÁTOR UHRADIT:

FOND DONÁTOR	PUSTIMĚŘ	DRYVICE	PODIVICE	TOPOLANY
STANOVENÁ VÝŠE PŘÍSPĚVKU	17.400,-	9.600,-	8.400,-	7.800,-
SBÍRKA 5.4.2026	3.200,-	4.800,-	2.450,-	1.600,-
ZBÝVÁ UHRADIT	8.900,-	300,-	2.550,-	1.700,-

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI**

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800

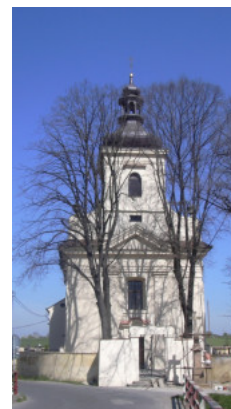
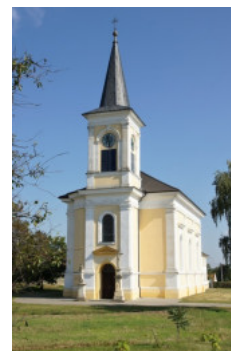
ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800

SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:

josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

„Vstal jsem z mrtvých, a jsem stále s tebou“

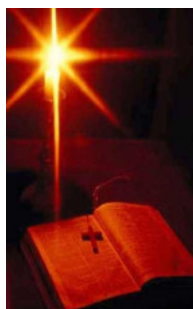
(Vstupní antifona slavnosti Zmrtvýchvstání Páně, srv. Žl 139,18)

DOBA VELIKONOČNÍ S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 13. DUBNA 2026

Mezi farizeji byl člověk, jmenoval se Nikodém, člen židovské velerady. Ten přišel (k Ježíšovi) v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha, protože nikdo nemůže konat ta znamení, která konáš ty, není-li s ním Bůh.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím ti: Jestliže se nenarodí někdo znova, nemůže spatřit Boží království.“ Nikodém mu namítl: „Jak se může člověk narodit, když je starý? Přece nemůže podruhé vejít do mateřského lůna a narodit se.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím ti: Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znova. Vítr vane, kam chce; slyšíš, jak hučí, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (Jan 3,1-8)

Nenarodí-li se kdo znova, nemůže vidět Boží království. Zrození je začátek života. Je tedy neopakovatelné, jak správně namítl Nikodém. Nemůžeme se znovu zrodit k témuž životu. Ale Kristus jej poučuje, že musíme začít žít životem novým. Kolikrát se ta výzva v Bibli opakuje! Sama v sobě však není jenom křesťanská. K tomu, abychom začali nový život, nás povzbuzují všichni mravokárci. V jejich ústech má význam morální. Někdo např. rozhazoval peníze, žil lehkomyšlně, pil. Začne nový život nápravou chyb. Je jakoby znovuzrozen. Nový život po smrti slibují všechna náboženství za odměnu tomu, kdo dobře dělal v tomto životě. Bude to život věčný, šťastný, ale jiný, odlišný od tohoto pozemského. Kristus slibuje zdánlivě totéž. Ale přece je jeho příslib podstatně jiný. Dostáváme nový život už zde na zemi, tj. nový stupeň života. Se zvířaty máme společné živočišné funkce. Ve spojení s ostatními lidmi rozvíjíme druhý stupeň života, tj. činnosti duševní, rozum, vůli, city. Křesťan však dostává ještě třetí stupeň, rodí se k životu milosti, životu v Duchu svatém. Ten pak žije ve spojení se všemi, kdo patří do Kristova království na zemi i na nebi.

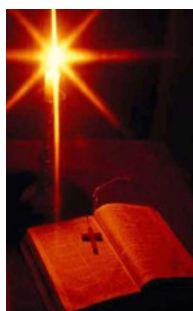
Z vody a Ducha svatého. Nový život Ducha a milosti dostáváme při křtu, proto se tato svátost jmenuje „znovuzrození“. Když na koncilu v Efezu v Malé Asii (r. 435) definovali Otcové, že je Panna Maria v pravém slova smyslu „Bohorodička“, tj. že zrodila Boha v

lidské přirozenosti, byl v Římě papežem sv. Lev I. Ten pak podal toto vysvětlení. Nemusíme se tomu divit, že Bůh dává takovou privilegovanou moc tvorům. Vždyť se něco podobného děje stále v církvi. I tu se rodí Boží děti při křtu. V Nazaretě byl Kristus počat z Panny a z Ducha svatého. Křtem tedy vstupujeme do svátostného života církve. Je tu nový poměr ke světu, který nás obklopuje. Dostává novou sílu. Jeden z prvních řeckých filosofů Thales Milétský tvrdil, že všechno vzniká z vody. Jisté je, že rostliny i živočiši nemohou bez vody žít. Ve svátostech je to přeneseno na vyšší úroveň. Křestní voda dodává sílu Ducha, abychom žili duchovně, s Kristem a věčně.

Vítr vane, kam chce. Odpůrci svátostí v různých starých a nových sektách často tvrdí, že jsou svátosti jakýmsi magickým obřadem, podobným starým pověrám. Je proto potřeba si uvědomit, co pověra je a co není. Někdo zakope medailonek s obrazem svatého do země, kde se má stavět jeho dům. Je to pověra? Myslet si, že kousek kovu sám přinese požehnání, je ovšem pověra. Je-li to zakopání medailonku symbolem modlitby, kterou se obracíme k Bohu, pak je to výraz víry v modlitbu, důvěry v Boží milost. Také ve křtu je voda symbol, ale síla svátosti je z modlitby. V případě sedmi svátostí věříme, že je doprovází modlitba samotného Krista, který posílá svého Ducha svobodně a přitom neomylně k posvěcení křesťana v církvi a ve světě. Ten ovšem není vázán jenom na vnější symbol, i když je svatý. Proto věříme, že posvěcuje spravedlivé lidi, i když nebyli pokřtěni vodou, protože k tomu neměli příležitost. Patří k církvi, jak říkáme, „křtem touhy“, tj. snahou o dobro. I ta touha je totiž vlivem Ducha svatého, který „vane, kam chce“.

Každoročně se připomíná o velikonočním oktávu známá událost, která se stala v podvečer velikonoční neděle, jak zklamaní a skleslí Ježíšovi učedníci jdou z Jeruzaléma do Emmauz. Ježíš se k nim připojí, oni ho však hned nepoznají, teprve až s nimi zasedne ke stolu, alespoň se jim otevrou oči, oni ho poznají a utíkají zpět do Jeruzaléma, oznámit to apoštolům. Ještě ale nestačili domluvit a Ježíš se nečekaně objevuje mezi nimi. Dává jim důkaz, že není nějaký přízrak, duch, dokonce před nimi pojí. Ve své řeči poukazuje na slova Písma, která se v jeho osobě naplnila a vyzývá je ke svědectví. Apoštolové hlásají tuto pravdu. Ve jménu Ježíšově, nikoli ze své moci či zbožnosti uzdravují nemocné, aby dali důkazy o své pravdě. Jsou ochotni i život položit protože ví, že svůj život neničí, ale budou žít věčně s Kristem. Dnes jsme svědky Zmrtvýchvstalého my, zde přítomní. Máme být svědky více činy než jen slovy.

ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 14. DUBNA 2026

Ježíš řekl Nikodémovi: „Musíte se narodit znova. Vítr vane, kam chce; slyšíš, jak hučí, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ Nikodém se zeptal: „Jak se to může stát?“ Ježíš mu odpověděl: „Ty jsi v izraelském národě učitel a to nevíš? Amen, amen, pravím ti: Mluvíme o tom, co známe, svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Nevěříte-li, když jsem k vám mluvil o věcech

pozemských, jak (teprve) uvěříte, až k vám budu mluvit o nebeských? Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný.“ (Jan 3,7b-15)

Nikdo nevystoupil do nebe. Symbolicky umísťujeme nebe nahoru. Vyjadřuje to sama etymologie slova. České „nebe“ má stejný kořen jako německé Nebel, mraky, mlha. Bydliště bohů národy obyčejně umísťovaly na horách. Pout' ke svatyni tedy znamenala „výstup“. Platón však k tomu přidal vysvětlení. K pravému Bohu se nevystupuje nohama, ale myslí. Filosofie se tedy stává „pozdvíženou myslí k Bohu“. Jeho výrok se dostal i do našich katechismů jako definice modlitby. Ale přesto se musí vzít v jiném smyslu, než jí rozuměl Platón. Pro řeckého filosofa je Bůh „čistá myšlenka“. Proto i myšlenka, je-li čistá, k němu doletí. Pro křesťany je Bůh daleko víc. Je Otec, je to tajemství nekonečné lásky. Tam pak nikdo nevystoupí, tam nikdo nepronikne bez zjevení. Myslet si tedy, že někdo může vytvořit „vědecký světový názor“, tj. jakýsi druh náboženského postoje, jenom podle logického myšlení a rozumových principů, by znamenalo vystoupit na nebe, které není nebe, protože je bez lásky a bez důvěry v Otce.

Kromě toho, kdo sestoupil z nebe. „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh...“ Těmito slovy začíná list Židům (Žd 1,1). A přece právě tu se zdůrazňuje jedinečné, centrální postavení Krista v dějinách spásy. Tajemství Boží můžeme poznat, jenom když nám je zjeví sám Bůh. Činí tak skutečně mnohokrát a mnoha způsoby. Origenes se pokusil o to, aby je zařadil do různých skupin. Zjistil tedy, že Bůh mluví k člověku nejdříve v jeho svědomí a v obrazu stvořeného světa, v kráse nebe i země. Hlas Boží zaznívá i v Písmu svatém, v církvi, ve spisech duchovních autorů. Je tedy slov Božích skutečně mnoho? Jak se mají k sobě navzájem? Odpověď Origenova je jednoduchá: Všecka tato slova jsou jakoby paprsky jednoho jediného pravého Slova, Syna Otce, který pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe. Každá pravda a každé dobro, se kterým se setkáme, je tedy Kristus. Je částečný, ale pravý. Kdo jde tedy důsledně za hlasem pravdy a dobra, dojde nakonec ke Kristu.

Musí být vyvýšen Syn člověka. Tzv. židokřesťanskou teologií nazýváme první křesťanské myslitele, kteří pocházeli z obrácených Židů a mysleli v semitské biblické tradici. Ti nám představují vykoupení jako postupný sestup Syna Božího do světa, trpícího ve stavu hříchu. Ten sestup je však spojen s výstupem, protože tam, kam Bůh sestoupí, se otvírá nebe. Nejbolestnější byl ovšem sestup Krista do smrti, a to tak potupné. Ale právě proto se stává kříž výstupem na nebe. Syrští Otcové rádi nazývali kříž žebřem do nebe a srovnávali jej s žebřem, který viděl ve snu Jákob (Gn 28), po kterém andělé sestupovali a vystupovali. Podle sv. Řehoře Nysského se tím vyjadřuje tajemství celého křesťanského života. Základní ctnost tu je pokora. Tu pak Řehoř definuje zvláštním slovním obratem: „sestup do výše“. V životě nás totiž stále něco tlačí k zemi, hmotně i duchovně. Ale v Kristu nás každé přitlačení k zemi pozdvihne k nebi.

STŘEDA PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 15. DUBNA 2026

Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu. (Jan 3,16-21)

Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna. Máme něco rádi, milujeme to, po čem toužíme, co potřebujeme, co nám dělá dobře. Bůh nepotřebuje nic. Když miluje, je to proto, že chce dobro druhému. Nebere, ale dává. Velikost jeho lásky se měří podle velikosti daru. V životě Nejsvětější Trojice Otec dává sebe celého Synu, od věčnosti ho rodí. A týž Syn se při vtělení stává darem pro nás a pro naši spásu. Nedovedeme si tedy představit, že by nám mohl Bůh dát ještě něco většího. Takový dar ovšem žádá odpověď z naší strany, která by byla důstojná. Je pěkně vyjádřena v modlitbě sv. Ignáce z Loyoly na konci exercicií: „Vezmi si, Pane, celou mou svobodu. Přijmi mou paměť, můj rozum a celou moji vůli. Všechno, co mám a vlastním, jsi mi dal, Tobě to, Pane, vracím zpět. Všechno je tvoje, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen svou lásku a milost, to mi stačí.“ Jde tu tedy o svatou výměnu. Člověk dává sebe celého Bohu za to, že Bůh se dává jemu. To, co dává Bůh, nemůže být nikdy mrtvý dar, je to život. Žijeme tedy v Bohu, s ním a v něm, skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Aby kdo v něho věří, měl život věčný. Sv. Jan nazývá druhou božskou osobu Slovem, které bylo na počátku u Boha (Jan 1, 1n). Je to ovšem výraz obrazný. Ale přece poodhaluje smysl tajemství. Slovy vyjadřujeme myšlenku, to, co máme v srdci, co nejvíc odpovídá důstojnosti osoby. Když se naše myšlení ztotožní s myslí Boží, stáváme se syny Boha Otce. Ve slovníku našeho náboženství má tento proces název víra. Věřit znamená vzít za pravdu, co nám Bůh zjevuje. Víra ovšem není myšlení abstraktní, matematické. Je to především důvěra a životní postoj. Zahrnuje tedy i dobré skutky. Věřící jsou ti, kdo následují Krista, důvěřují jeho slovům a jdou po cestě jeho přikázání. Ta cesta vede do života, a protože je to život Boží, je věčný. Není proto vhodné říkat, že dostaneme po smrti věčnost. Vlastně už tu věčnost máme tím, že věříme, že se naše mysl ztotožňuje s myslí Boží, že poznáváme Otce, který je na nebesích.

Světlo přišlo na svět. Podzemní jeskyně Moravského krasu se staly cílem turistů z celého světa až po zavedení elektrického osvětlení. Předtím to byly tmavé díry, které budily strach. Krása krápníků se dá ocenit jenom ve světle. I život člověka je takovou tajemnou jeskyní. Dostane smysl, až když jej osvítil víra. Živě to pocítují zvláště tzv. konvertité, lidé, kteří se stali věřícími neobvyklým způsobem. Tak píše např. známý Alfons Ratisboune, židovský ateista, kterému se 20. ledna 1842 zjevila Panna Maria v římském kostele San Andrea del Fratte: „Procházel jsem se chrámem. Náhle jsem pocítil

velký neklid a zdálo se mi, jako by všechno zahalil závoj. Celý kostel se mi zdál ztemnělý, s výjimkou jediné kaple, do které se slilo všechno světlo. Pozdvihl jsem oči k oné kapli, zářící takovým světlem, a uviděl jsem, že na jejím oltáři stojí přesvatá Panna Maria... V její přítomnosti jsem pochopil všechno, ačkoli mně neřekla ani slovo, celou hrůznost stavu, ve kterém jsem byl, zrudnost hříchu i krásu katolické víry. Jedním slovem, pochopil jsem všechno!“

ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 16. DUBNA 2026

Kdo přichází shora, je nade všemi; kdo pochází ze země, je pozemský a mluví pozemsky. Kdo přichází z nebe, je nade všemi; svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá. Kdo však jeho svědectví přijal, dotvrdil tím, že Bůh je pravdivý. Vždyť ten, kterého poslal Bůh, mluví slova Boží; (Bůh) mu totiž dává Ducha v míře neomezené. Otec miluje Syna a všechno mu dal do rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však odpírá věřit v Syna, nespatří život, ale zůstává na něm Boží hněv. (Jan 3,31-36)

Kdo pochází ze země, je pozemský, mluví pozemsky. Bůh stvořil člověka z hlíny země, vypravuje Bible (Gn 2,7). Je to výraz symbolický, ale názorný. Obyčejně z toho odvozujeme poučnou myšlenku na smrt: „Pomni, človče, že jsi prach a že se v prach obrátíš!“ Ale tento důsledek se neváže k textu evangelia, který má na mysli člověka myslícího a mluvícího „pozemsky“. I ten výraz nemá pěkný zvuk. Je to něco jako nízké, hmotné zájmy, praktický materialismus. Lepší rozlišení najdeme ve scholastické teologii. Tam se mluví o poznání přirozeném a nadpřirozeném. Máme schopnost poznávat pravdu. Je úžasná. Ale přece jenom nepřekročí hranice lidských obzorů. Je tedy naše myšlení pozemské. Jsme za tento dar Boží vděční, jako je vděčný člověk za to, že má nohy a může chodit po zemi. Nohy mu však neumožní let do výše. Tak si musíme i my být vědomi, že pouhým lidským rozumem nepochopíme to, co jej přesahuje. Uvažovat rozumem, rozvíjet jej, je moudrost. Myslet si, že existuje jenom to, co rozumem pochopíme, je bláhovost.

Kdo přichází z nebe, svědčí o tom, co viděl a slyšel. Základní prvek v Bibli ve Starém i v Novém zákoně je pojem zjevení. V přírodě pozorujeme mnoho věcí, říkáme jim „jev“, jeví se nám před očima. „Zjevením“ však nazýváme něco, co jsme viděli, poznali, ale co zřejmě není částí světa, který nás obklopuje. Bernadetta měla v Lurdech zjevení Panny Marie, viděla ji ve formě krásné paní v tmavé jeskyni. Bylo by to však velké zúžení pojmu, kdybychom ho užívali jenom pro tzv. zjevení viditelná. Ta nejsou nejdůležitější a nejsou vždycky bezpečná. Je tu nebezpečí iluze. Zjevení, které známe z Bible, je především v mysli. Poznáváme a přijímáme za pravdu něco, co sám lidský rozum nemůže pochopit. Křesťan věří v Nejsvětější Trojici, vyznává, že je Kristus Bůh a člověk, že je Ježíš přítomen v eucharistii. Jak může přijmout tak nepochopitelné pravdy? Je to proto, že mu v jeho mysli sám Kristus dává milost, aby je přijal, zjevuje se mu, mluví mu v srdci a on nepochybuje. Víra jsou totiž slova, která sám Bůh mluví do duše.

Koho poslal Bůh, mluví slovo Boží. V katechismu je otázka: „Co znamená věřit křesťansky?“ Odpověď: „Uznat za pravdu všechno, co Bůh zjevil a co předkládá k věření v katolické církvi.“ Teologové rozlišují zjevení vnitřní a vnější. To první je v srdci, ve svědomí, přímé. Druhé je v Písmu a ve svědectví druhých lidí, tedy nepřímé. Apoštolové dostali od Krista poslání, aby šli do celého světa a aby vydávali svědectví o tom, co sami viděli a slyšeli od Krista. Můžeme jim věřit? Může člověk říci druhému člověku „Toto praví Bůh?“ Už ve Starém zákoně začínali proroci svá kázání těmito úvodními slovy (srv. Jer 2,5). Bylo však i u Židů mnoho falešných proroků. Ti mluvili za sebe a ne z Božího poslání. Dodnes věříme církvi jenom proto, že jsme přesvědčeni, že tu byli lidé, které posílá sám Bůh, aby řekli to, co mají světu ohlásit. Nejsou to vždycky věci líbivé, vyžaduje se odvaha k tomu, aby se řekly, veřejné mínění je za to odsuzuje. Ale právě ten odpor bývá známkou pravosti, protože to nejsou slova ze země, ale z nebe.

Vypráví se, jak se jednou velký vojevůdce Napoleon svěřil jednomu knězi, svému příteli, že zničí Církev. Kněz se tehdy usmál a ironicky poznamenal: "když se to za 19 století nepodařilo nám farářům, ty to zcela určitě během několika let nezvládneš". Nechtěl tím, říct, že my kněží máme v úmyslu Církev oslabovat, ale dějiny ukazují, že ani hříchy či pohoršlivý život papežů, biskupů a kněží nezpůsobily zánik Církve, která, bohudík, nestojí na lidech, ale je to dílo Boží, které se nikdy nepodaří zničit. Snažme se proto i my rozlišovat, prosme o dar umění, abychom se i my řídili učením Krista a Církve a nebyli příliš zahleděni na lidi, kteří jsou jejími představiteli, protože i oni jsou jen lidi a mají své chyby a hříchy. Spíše se za ně modleme. "Více je třeba poslouchat Boha, než lidi" - zaznívá dnes v prvním čtení. Papež Benedikt XVI. kdysi na otázku, zda-li si někdy nezoufá, když slyší spoustu nepříznivých zpráv o stavu Církve a její víry, odpověděl asi takto: Je třeba si přiznat, že by bylo z čeho si zoufat, ale je třeba dodat, že Církev nevedeme my, ale vzkříšený Pán a jeho Duch, takže pro zoufalství nemáme důvod. A to je Boží slovo i pro nás.

PÁTEK PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 17. DUBNA 2026

Ježíš odešel na druhou stranu Galilejského neboli Tiberiadského moře. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků - Ondřej, bratr Šimona Petra - mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co to je pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé

kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám. (Jan 6,1-15)

Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Říká se, že lidé povrchní, ať už jsou to umělci nebo politici, mívají velký úspěch na počátku. Ponenáhlu však od nich davy odcházejí. Hlubocí lidé mají jiný osud. Na počátku je nechápou, ale nakonec se dočkají opravdového úspěchu. Pozemský život Krista šel ovšem opačnou cestou, od velkých úspěchů k opuštěnosti. Jaký je důvod? Protože je davové smýšlení povrchní. Za jediného dobrodince lidstva se považuje ten, kdo zlepší hmotné podmínky, kdo zvýší blahobyt. Ježíš, který uzdravuje a nasycuje hladové, se zařadil do této kategorie, a proto ho oslavovali. Je v tom něco zlého? Jistě ne. Ale Ježíšův zájem byl poučit je, aby se nezastavili u tohoto prvku, aby pochopili, že je to jenom náznak něčeho, co chce dát navíc, darů duchovních. Při této lekci už mnoho úspěchů nebývá.

To je jistě ten prorok, který má přijít na svět. V literatuře 19. století se často vyskytuje téma Kristus a Antikrist. Je to konfrontace dvou metod, jak dobýt vládu nad světem. Antikristovi obyčejně přisuzují zásluhu, že vyřeší všechny sociální problémy. Nebude už chudých a potřebných po materiální stránce. Tím oslní i mnoho křesťanů, kteří se přiznají, že už o to po staletí usilovali, ale nedovedli to provést. Je zajímavé, že se podobná konfrontace čte už v exerciciích sv. Ignáce z Loyoly v rozjímání O dvou praporech. Proti Kristu sbírá vojsko Satan a verbuje lidi blahobytem, vládou nad jinými a pýchou. První inspirace těchto meditací je však už v samém evangeliu, ve vypravování o pokušení Páně (Mt 4, 1-11). Přistoupil-li zlý duch s těmito pokušeními k samému Kristu, je pochopitelné, že začíná stejnou metodou i u těch, kteří se chtějí ke Kristu připojit.

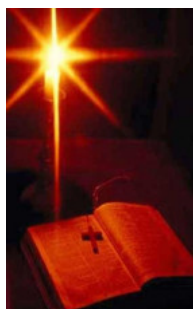
Chtěli se ho zmocnit, aby ho prohlásili za krále. Podle Písma je Mesiáš z rodu Davidova, tedy z rodiny izraelských králů. Víme, že se Bůh ustanovení království ve vyvoleném národě bránil (1 Sam 8). Nakonec tu instituci připustil, aby se David a Šalamoun stali předobrazem budoucího království Mesiáše. Když tedy davy uvěřily, že je Ježíš Mesiáš, bylo úplně logické, že ho chtěly provolat králem. Ježíš se jim skryl. Nechtěl svou budoucnost popřít. Vždyť ji později úředně potvrdil před zástupcem římského císaře Pilátem: „Já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět“ (Jan 18,37). Ale v této chvíli nebyly davy schopny slyšet doplnění, které slyšel Pilát: „Ne, moje království není odtud“ (Jan 18,36). Od krále Davida ke králi Kristu je stejný pokrok, jako při všem ostatním: Od Starého zákona se přechází k Novému, když se postoupí od tělesného k duchovnímu, od světa k věčnosti.

Stále prožíváme dobu velikonoční. Skutky apoštolů nám představují apoštoly jako svědky Zmrtvýchvstalého, kteří nemohou nemluvit o Kristu, kterého viděli, slyšeli, dotýkali se ho - zkrátka představovali Krista jako jediného, v němž je možné dojít spásy, protože vstal z mrtvých. Nevyhnuli se přitom pronásledováním, hlavně ze strany členů velerady, kteří se jim snažili ztrpčovat život zákazy, bitím, ale stejně nic nepomohlo. Dílo

Kristovo žije dodnes v jeho Církvě, a protože pochází od Boha, žádné lidské moci se ho nepodaří zničit. V evangeliu se opět vracíme k události před velikonočními svátky. Ježíš nasycuje hladový zástup, který mu naslouchal a viděl různé zázraky na nemocných. Rozmnožení chleba a ryb je také velký zázrak. Nasytit 5000 mužů - a to se nepočítaly ženy a děti, které tam jistě také byly, - 5 chleby a 2 rybami, je nemožné. U Boha však není nemožného nic, jak jsme slyšeli. Poučení pro nás může být to, že i my kolikrát vidíme, že na různé věci sami nestačíme, klesáme pod nápor všelijakých úkolů, starostí, práce. A tady je nutné nespolehat se jen na své omezené síly, ale důvěřovat i Bohu. "Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže".

Toto pravidlo kéž nás v životě provází. Je třeba se ovšem vyhnout dvěma krajnostem. Ta první spočívá v tom, že člověk řekne: Pane Bože, postarej se, já proto nic dělat nebudu; a z druhé strany zase budeme spolehat jen na sebe a Pána Boha hodíme za hlavu. Správně je využít všech možných prostředků ke konání dobra, řídit se heslem "dělej všechno, jak nejlépe dokážeš" a výsledek nech na Bohu.

SOBOTA PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 18. DUBNA 2026

Když nastal večer, šli Ježíšovi učedníci dolů k moři, vstoupili na loď a jeli na druhý břeh moře do Kafarna. Už byla tma, a Ježíš k nim ještě nepřišel. Moře se vzdouvalo nárazy silného větru. Když uveslovali pětadvacet nebo třicet honů, viděli Ježíše kráčet po moři a blížit se k lodi. Padl na ně strach. On však na ně zavolal: „To jsem já, nebojte se!“ Chtěli ho vzít na loď a vtom loď přirazila k břehu, ke kterému jeli. (Jan 6,16-21)

Uviděli Ježíše, jak kráčí po jezeře. Ptali se jednoho odborníka v mystice, co soudí o zjeveních. Namítali mu, že jsou často velice osobní, těžko věřit, že by tomu bylo tak, jak to viděli. Odpověděl docela prostě. Jde-li o osoby hodnověrné, které neklamou a samy nepodléhají iluzím, je rozumné jim věřit. Ale co jim doopravdy věříme? Ti lidé říkají, že viděli. Zůstaňme u toho. Oni to a to viděli. Je to důležité? Jsou-li opravdu duchovní, vědí, že není důležité vidět, ale pochopit, co jim Bůh chce tímto viděním říci, vždyť to je jejich smysl. Co chtěl říci Ježíš apoštolům, když ho viděli chodit po jezeře? Byli v těžkém zápase s vlnami a s větrem. Ukázal jim, že se nemusejí bát živlů. Má je všechny v moci. Ale byla to i bezprostřední příprava na řeč o eucharistii, kterou pronese ráno v Kafarnaum. Tam půjde o tajemství vrcholného posvěcení viditelného světa, který se má stát jeho tělem a krví.

Já jsem to, nebojte se. Ti, kdo měli zjevení, vypravují, že se v prvním okamžiku lekli. Tvrdíme sice rádi, že věříme leda tomu, co vidíme očima a čeho se hmatem dotýkáme. Ale je i v nás jakýsi podvědomý strach z nevypočitatelné přírody. Staré báje zosobňovaly ve vodníkovi záludnou sílu vod, v bludičkách přitažlivost nebezpečných terénů. Uvidět najednou něco neznámého, co překračuje normální smyslové poznání, ten atavistický

strach probudí. Taková byla i reakce apoštolů. Ale Ježíš je ujistí svou přítomností! Jaký to mělo smysl? Je to malý náznak nového stupně zjevení. Židé našli Boha, když pozorovali historii svého národa, tok dějin. Bylo potřeba je přesvědčit, že smysl těch dějin je Kristus. Řekové došli k ideji Boha pozorováním vesmíru, jeho prvků a sil. I oni později dojdou k poznání, že smyslem všeho viditelného je Kristus a že celý kosmos je jeho zjevením jako kniha psaná rukou Boží.

Ihned byla loď u břehu, kam jeli. Nesnadno se rozlišuje pravé vidění od klamu iluze. Rozpoznávacích znamení je vícero. Jedno z nich však je také toto: Lidé v iluzích ztrácejí zájem o skutečnost, začínají zanedbávat své povinnosti a práce. Pravé vidění je naopak ulehčuje. Sv. Faustina Kowalská pracovala jako sestra v kuchyni a při zjeveních, která měla, bylo jídlo vždycky včas na stole. Apoštolové jeli na druhý břeh jezera. Zjevení je neopzdilo, přijeli dřív, než se čekalo. To platí všeobecně o duchovním životě. Neumenšuje pravé lidské hodnoty a činnost. I sv. Ignác z Loyoly byl vizionář, ale zanedbával žádnou ze svých povinností představeného. A kolik dopisů denně napsal Don Bosco! Divíme se, jak to mohl zvládnout. Jeho prorocké sny mu při tom nepřekážely. Pravá vidění dávají lepší vhled do skutečnosti, proto skutečnost podporují.

Dnešní krátké evangelium nám popisuje plavbu učedníků po moři do Kafarna. Vlny se vzdouvaly, a tak učedníci bojují s nepřízní počasí. V této situaci se blíží po moři Ježíš, který jim zpočátku nahání strach, protože ho nepoznávají, ale on je ubezpečuje slovy: "nebojte se, já jsem to!" Tradice Církve vidí v této lodi obraz církve uprostřed světa, která je také zmítána vlnami pronásledování, nevěry, omylů. Církev bojuje stále s protivníky, kteří útočí otevřeně navenek, ale i skrytě uvnitř, ale zato vytrvale. Útočí se stále na reálnou přítomnost Krista v eucharistii, Petřův primát, zmrtvýchvstání Páně, zviditelňují se hříchy jednotlivců - kněží, biskupů - a tím se hanobí celá církev. My však víme, že je to Kristus, který v těchto bouřích stojí u loďky Církve. Brány pekelné ji nepřemohou. Všechno lidské pomine, ale Církev bude trvat až do konce světa. Nejde totiž o dílo lidské, ale o dílo Boží. Stejně to platí i o každém z nás. I my se dostáváme do zkoušek, bouřek, starostí, pochybností, ale jde s námi stále Pán. Vždyť křtem jsme s ním navěky spojeni. Jeho slova platí i nám.

PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 20. DUBNA 2026

Lidé, kteří zůstali na protějším břehu moře, si všimli, že tam byl jenom jediný člun a že Ježíš zároveň se svými učedníky na loď nevstoupil, ale že učedníci odjeli sami. Přijely jiné čluny z Tiberiady blízko k místu, kde lidé jedli chléb, nad kterým Pán vzdal díky. Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou (na břehu), nasedali do člunů, přijeli do Kafarna a

hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečetí.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ (Jan 6,22-29)

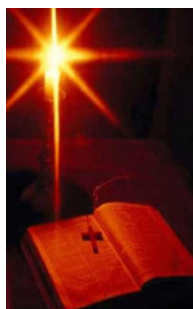
Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli. Když prožijeme nějakou nečekanou událost, zanechá v nás hluboký dojem. A přece je zajímavý psychologický pokus. Dá se lidem za úkol, aby své zážitky popsali. Ani jeden popis nebývá totožný s druhým. Na každého zapůsobilo něco jiného. Bývá to podle vnitřní dispozice, kterou už předtím měli. To platí zvláště v případech, kdy se nemluví přesně a dává se jenom znamení. Často je pochopí jen dva, kdo je dal a komu je dal, protože je spojuje společný zájem. Díla Boží mají všechna charakter znamení. Jsou slova, kterými Bůh něco říká lidem. Jaký by to byl rozhovor, kdyby někdo jenom opakoval naše slova, měl radost ze zvuku jejich samohlásek, ale nestaral se o to, co ta slova znamenají, co se jimi řeklo. Podobně se i Židé spokojili s faktem, že se najedli, nezajímal je smysl zázraku. I náš život je plný znamení. Ale je málo těch, kdo se snaží je pochopit.

Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu. Práce o svůj pokrm a obživu vlastní rodiny je nejdůležitější činností převážně většiny všech lidí. Ježíš ovšem nemíní zlehčovat zásluhy těch, kdo se tak namáhají. Ale u všeho viditelného odkrývá tajemství, které je za ním skryto. Každé dobré dílo má svůj rytmus, který se nesmí zastavit. Práce o denní chleba se má stát prací o věčné hodnoty. Obojí se dá dobře spojit. Kdo má před očima duchovní růst a bohatství, nezanedbává své denní povinnosti v tomto životě. Dává jim naopak náplň. Jeden umělec fotografoval sošky v katedrále v Chartres. Jsou neuvěřitelně propracované, a přece umístěné tak, že je tam po staletí nikdo dobře neviděl. Teprve moderní prostředky nám umožňují je obdivovat. A přece ti umělci pracovali s takovou láskou a věrně. Byli si vědomi, že jejich dílo bude pozorovat a obdivovat sám Bůh, proto bude věčné.

Ten vám dá Syn člověka, neboť do něho vtiskl Otec - Bůh - svou pečť. V byzantské liturgii se užívá ke mši kvašeného chleba. Když se peče, vtiskuje se do něho pečť se jménem Kristovým. Na počátku liturgie se tento chléb, tzv. prosfora, ořezává a střední části s pečetí se říká Beránek. Pečetí se vtiskuje do tvárné hmoty, především do vosku, podoba a forma, kterou smí užívat jen její majitel. Zapečetěný dopis nám zaručuje, že máme v ruce list, který nám posílá jeho pisatel. Život Kristův je život, který nám dává Bůh. Symbol pečeti to potvrzuje. Není proto divné, že si světcí bývali vědomi velké síly, kterou dostávají přijímáním eucharistie. Vždyť je to sám Boží život. Považovali ji za zvlášť účinnou zbraň proti zlým sklonům. Boží život je jak očišťující oheň, aby duše zazářila jak čisté zlato.

Zástupy hledají mistra jen proto, že se zadarmo najedli. Ježíš však tímto prorockým znamením jasně ukazuje, že lidé mají usilovat o pokrm pro duši, toužit po duchovních hodnotách. Jedno je k tomu zapotřebí - uvěřit v Krista. Nejen přijímat, ale hlavně dávat, stát se svědkem Kristovým, znamená - stejně jako Štěpán - mít odvahu i přesto, že se setkáváme s nepochopením, nedoceněním, možná i s odporem a nenávisť nebo nepřátelstvím.

ÚTERÝ PO 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 21. DUBNA 2026

Zástup řekl Ježíšovi: „Jaké ty děláš znamení, abychom (ho) viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: `Chléb z nebe jim dal jíst.' Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života!

Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,30-35)

Naši předkové jedli na poušti manu. Známe vypravování Exodu (Ex 16) o tom, jak Židé dostali zázračný pokrm z nebe - manu. Kdo cestoval sinajskou pouští, si situaci dovede dobře představit. není to lehké ani dnes se zásobami v autě. Když si však představíme, že sem do skalních údolí dospěly karavany s rodinami a dobytkem, nedivíme se, že Židé zoufali a reptali. Dobře nám bylo v Egyptě! Bez zvláštní Boží pomoci se cesta touto pustinou nedala překonat. Symbolika tohoto přechodu je jasná. Egypt znamená otroctví hříchu, přechod Rudým mořem je očistný křest. Zaslíbená země je Boží království. Cesta pouští pak je lidský život na této zemi. Bez zvláštní Boží pomoci nejsme schopni přestát jeho potíže. Tato pomoc se pro nás konkretizuje v eucharistii, "chlebu z nebe!

Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Eucharistie je tedy duchovní pokrm na cestu životem. Poslednímu přijímání před smrtí se říká latinsky viatikum, tj. doslova zásoba na cestu. Za starých dob mívali křesťané touhu, aby byl u nich kněz v hodině smrti, aby zemřeli s eucharistií v ústech. Ale celý život je cesta. Proto nám dává eucharistie sílu, abychom ji přešli. „Chléb z nebe dával jim – všechno potěšení v sobě mající.“ Je to překlad přibližný, vzatý z Bible. O maně se tam totiž tvrdí, že stačila vždycky pro všechny a všichni byli spokojeni (Ex 16, 17-18). Tak i oltářní svátost dává všem tolik duchovní síly, kolik potřebuje ke svému poslání zde na zemi.

Dává život světu. Specifický úkol chleba je udržovat člověka při životě. Jsme už na tu stravu tak zvyklí, že si neuvědomujeme, jak složitý proces předchází, abychom měli v ruce skývu chleba. Nemyslíme tím mletí mouky, děláni těsta a pečení. To je poměrně

jednoduché. Ale složité je, co bylo před tím. Než uzraje zrno žita nebo pšenice, kolik bylo potřeba dešťů, záření slunce, vstřebávání solí ze země. Je tu kus života přírody. Jedlé jsou jen živé věci: rostliny a maso živočichů, ne mrtvé nerosty. Jídlem si totiž přisvojujeme život přírody a stává se naším vlastním životem. Chléb nám proto dává život. Ježíš však slibuje, že nám pod způsobou tohoto denního chleba dá i život Boží. Proto se dá říci o eucharistii, že dává život světu, ovšem život nadpřirozený. Požíváním vstupuje v nás a stává se životem naším, jím sílíme a rosteme do věčnosti.

STŘEDA PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 22. DUBNA 2026

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Ale řekl jsem vám: Viděli jste mě, a přece nevěříte. Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu, protože jsem sestoupil z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal. A to je vůle toho, který mě poslal: abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,35-40)

Já jsem chléb života. Dary utužují přátelství mezi lidmi. Proto si při různých příležitostech posílají dárky. Nemusejí to být velké věci. To, co dostaneme k svátku od přítele, jsme si mohli sami snadno koupit. Ale nemělo by to tu hodnotu, kterou má dar. Skrze něj jako by přítel mluvil: Bylo to moje, ale to, co je moje, patří i tobě, vždyť jsme spojeni. Mají-li hodnotu dárky mrtvé, tranzistor, kniha, hodinky, jak velký dar dává dítěti matka, která mu předává svůj vlastní život. Ten svazek už nikdo nemůže zrušit. Kristus, který nám v eucharistii dává své tělo a svou krev, nám dává svůj vlastní život. Jsme s ním tedy spojeni nejužším poutem, jaké je vůbec možné. Na zemi je nejsilnější spojení v rodině. I ty se bohužel rozpadají. Eucharistií vstupujeme do rodiny Boží, která je věčná.

Kdo přichází ke mně, nebude už nikdy hladovět. Hlad je zajímavý přírodní jev. Na jedné straně je známkou zdraví. Nemocní ztrácejí chuť k jídlu. Na druhé straně se však může hladem umřít, když organismus nemůže doplnit životní síly, které mu chybí. Dostaví se hlad kratší nebo delší dobu po nasycení. To dosvědčuje, že žádné jídlo na zemi není dostačující, aby udrželo při životě natrvalo. Jen sebe sama připodobňuje Kristus ke chlebu, po kterém se už nelační, tj. který pro věčný život nepotřebuje už nic dalšího. Vyskytují se v dějinách církve častěji omilostněné osoby, které se udržovaly při životě jen denním sv. přijímáním. Je to jakoby symbolické potvrzení pravdy víry, že eucharistie je Kristus, který dává věčný život, a že kdo má jej, už nepotřebuje nic jiného.

Kdo věří ve mne, nebude už nikdy žíznit. Žízeň má stejné fyziologické základy jako hlad. Častěji se však cítí. Proto se obrazně přenáší výraz žízně na každou touhu. Říkáme, že někdo žízní po poznání, po zábavě, po lásce atd. Lidské touhy jsou nejrozmanitějších druhů. Starobylý a pěkný výraz je: žíznit po pravdě. Ta tu ovšem neznamená jen abstraktní poznání, logické a matematické formule, ale vyrovnaný styk se skutečností. Nikdy nebudeme spokojeni, pokud cítíme, že je mezi námi a realitou, ve které žijeme, nějaký

rozpor, že neodpovídají tomu, co od nich očekáváme. Ten zážitek nás nutí, abychom měnili místo, práci, styky s lidmi a bohužel i rodinné svazky. Důvod je vždy stejný: zklamání, nenacházíme, co jsme čekali. Co nám tu pomůže víra? Ta nás učí najít ve všem Krista. Ten pak, kdo našel, nepotřebuje hledat dál, protože se setkal se vší pravdou.

ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 23. DUBNA 2026

Ježíš řekl zástupům: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: ‘Všichni budou vyučeni od Boha.’ Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ (Jan 6,44-51)

Stojí psáno v Prorocích: ‘Všichni budou vyučeni od Boha.’ Izaiáš (Iz 54,13), Jeremiáš (Jer 31,33) předpověděli, že se dostane v mesiášské době všem Božího poučení. Už ta doba minula? Jeden francouzský kněz píše ve svém deníku: "Na počátku své činnosti jsem si myslel, že musím lidi hledat a že o Bohu nevědí nic, než co jim řeknu. Dnes vím, že je tomu úplně jinak. Kristus posílá ke mně ty, které už předtím navštívil on sám. Obyčejně mi pak říkají: Přichází mně na mysl stále a stále tato myšlenka. Odkud se bere?" Tu zkušenost už dávno, v době Otců Církve, popsali duchovní autoři. Bylo jim nápadné, že taková myšlenka přichází úplně znenadání, neví se proč, a přitom duši rozjasní, dá jí zvláštní pokoj a současně chuť něco velkého udělat. Žalm 95,7nn, proto napomíná: "Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce!" Ten žalm se modlí jako ranní modlitba. Předpokládá se tedy, že tyto Boží inspirace jsou časté, denní.

Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Mnoho tzv. konvertitů, lidí, kteří se obrátili ke křesťanství, k církvi, popsali svůj duševní stav při tomto přechodu. Nebývá jim těžké uznat, že existuje Bůh a že se jeho hlas ozývá ve svědomí. Ale zdá se jim nemyslitelné, že by měli Boha potkat v denním životě, v lidech, v institucích církve. Jinými slovy, teď z víry v Boha přejít k dalšímu stupni: k zážitku, že existuje Bůh vtělený, Bůh, který sestoupil mezi svůj lid, a to je Ježíš Kristus. A přece i tento přechod se jednoho dne dostaví. Jeden ruský poutník jej popisuje takto: „Otevřely se mně oči, viděl jsem Ježíše ve všem. Chtělo se mi stále líbat zem, objímat květy. Kohokoliv jsem potkal a cokoliv jsem pozoroval, ve mně vzbudilo touhu říci: Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“

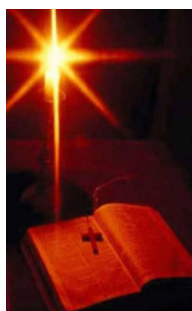
Kdo věří, má život věčný. Jak se k takovému poznání Boha a Krista dojde? Rozhodně ne pouhou rozumovou úvahou, přirozenými silami. Je to Boží osvětlení. Kdo je přijme, má

víru. V křestním obřadu bývaly tyto otázky: „Co žádáš?“ – „Víru.“ – „Co ti dá víra?“ – „Život věčný.“ V tomto jednoduchém dotazníku je skryto vícero hlubokých teologických pravd. Život sice probíhá v čase. Ale čas jej nenaplní. Ceníme si život podle toho, s kým jsme se setkali a jaká byla mezi námi důvěra. Ve víře k nám mluví Bůh. My mu odpovídáme tím, že jeho slova přijímáme, že máme pevnou důvěru v něho samého. Setkali jsme se tedy v životě s Bohem. Jiná setkání jsou dočasná. Lidé nás opouštějí a umírají. Bůh však je věčný. Kdo se s ním setkal ve víře, přišel tedy do věčného života.

Anglický cestovatel Robert Scott, který žil na přelomu 19. a 20. století se vypravil se svými přáteli na jižní pól. Výprava byla dobře zabezpečena. Jakmile se dostali k věčnému ledu, museli vystoupit z lodi, schovat si zásoby jídla na zpáteční cestu a jít pěšky k vytčenému cíli. Cíle dosáhli, ovšem na zpáteční cestě ztratili orientaci, potraviny nenašli a nakonec vysílení a hladoví všichni zemřeli. Ironie osudu však byla v tom, že když je pak našli umrzlé, leželi velmi blízko schovaných potravin. Byli blízko zásob a přesto zahynuli. My také máme Krista - chléb života - na dosah ruky. Je to chléb věčného života - na dosah ruky; máme ho tak blízko sebe a přesto mnozí umírají duchovně, protože jsou vysílení a hladoví.

Svaté přijímání nemá být jen sváteční záležitostí. Máme přijímat co nejčastěji, tedy pokaždé, když jsme na mši svaté. Pán Ježíš v eucharistii není jen pro lidi dokonalé, bez hříchu, - takoví konečně ani neexistují, ale právě naopak říká: "nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky. Proto i my přijímáme, abychom byli lepší. Pouze těžký hřích nám brání účasti na hostině Kristova Těla a Krve. Hodně lidí má pochybnosti, zda-li se takového hříchu dopustili - nebojme se, řešme to ve zpovědnici, zeptejme se na to kněze, abychom se zbytečně nepřipravovali o ovoce mše svaté - sv. přijímání. Myslím, že kdyby přišel do našeho společenství nějaký církevní učitel ze starověku a viděl, klik lidí v neděli nejde ke svatému přijímání, asi by se podivil, a řekl by: Nevěřím, že by ti lidé, kteří ke stolu Páně nepřistoupili, jsou vrazi, zloději, cizoložníci či odpadlíci od víry. Kéž je i pro nás eucharistie pokrmem na cestu za Kristem, cestu, která vede do věčnosti.

PÁTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 24. DUBNA 2026

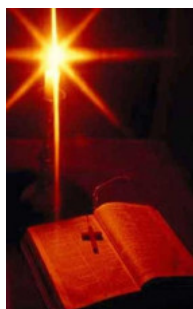
Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“ Tak mluvil, když učil v synagoze v Kafarnau. (Jan 6,52-59)

Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo? Známe vícero eucharistických zázraků, při nichž např. hostie krvácela, nebo se v ní objevila podoba živého Krista. V Lancianu v Itálii, může každý vidět v relikviáři sraženou krev, která se tam uchovává po staletí, má formu živého těla, a i moderní vědecké analýzy potvrzují, že je to jev přirozeně nevysvětlitelný. V katedrále v Orvietu se uchovává krví potřísněný korporál, pozůstatek divu, který svými pochybnostmi přivodil pražský kněz Petr. Ale přesto není radno brát výraz "Kristovo tělo" tuze somatologicky, jen jako hmotnou část naší osoby, zvláště ne jako oddělenou od duše. V Bibli má slovo "tělo" širší význam. I ve Starém zákoně Bůh "přijímá tělo", když se zjevuje, když se stává viditelným, když vstupuje do světa. V eucharistii Kristus vstupuje mezi nás na oltáři, chléb se stává jeho tělem, to znamená, je tu skutečně, a to celý, s duší i s tělem, s lidstvím i božstvím.

Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. I výraz „pít krev“ nezní v uších moderních lidí líbivě. Máme ke krvi odpor, někteří omdlévají, když krev vidí. Daleko neutrálněji ovšem zní, když řekneme o příbuzných, že jsou stejné krve. Staré národy si někdy představovaly, že duše sídlí v krvi. Došlo se k tomu asi obyčejnou zkušeností: Když člověk vykrváčí, umírá. Sv. Ignác z Antiochie tedy užívá slovního obratu: jíst eucharistický chléb a pít víno znamená mít účast na těle a duši Kristově. Je to však jenom slovní obrat, protože obojí je neoddělitelné. Moderním lidem se zamlouvá výraz „být s Ježíšem stejné krve“. Svatým přijímáním se s ním skutečně stáváme příbuznými ve věčném životě. Proto je Bůh náš skutečný Otec, Panna Marie naše opravdová matka, ostatní lidé jsou naši bratři. Vždyť v nás koluje stejná krev!

To je chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. O maně na poušti čteme, že padala shůry (Ex 16), že to byl tedy chléb z nebe. Eucharistické dary jsou naopak plod země a plod lidské práce. Ale stává se tu něco podobného, jako při stvoření člověka. Jeho tělo vzal Bůh „z hlíny země“ (Gn 2,7), ale život mu „vdechl“ sám. Ježíš jako Syn člověka pochází z Davidova rodu, z lidského pokolení, ale jako Syn Boží sestoupil z nebe. I při eucharistii je tedy chléb z našich polí, ale Kristus, který v něm přichází k nám, je z nebe. Je starý zvyk zobrazovat okolo svatostánku anděly. O andělech se mluví v liturgických textech. Podle biblického pojetí se objevují andělé tam, kde je Bůh zvláštním způsobem přítomen. Tam je tedy i nebe na zemi.

SOBOTA PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 25. DUBNA 2026

Mnozí z jeho učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy

řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“ (Jan 6,60-69)

To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat? Proč přijímáme něco za pravdivé a proč se od něčeho odvracíme s nechutí? Souhlasí to nebo nesouhlasí s našim obvyklým způsobem myšlení. Vždyť i pojem "blázen" je relativní. Za takového bychom považovali člověka, který by dnes chodil po ulici v napoleonské uniformě, zatím co ve své době to mohl být vrchol elegance. Řečníkům a kazatelům, kteří chtějí mít úspěch, se proto radí, aby začali s něčím, co posluchači rádi slyší, teprve pak, až se naladili, se může pomalu přidat to, od čeho by se odvrátili. Je to dobrá rada, psychologická, i Boží pedagogie ji svým způsobem užívá. Ale přece není neomylná.

Poslední a základní Kristovy pravdy jsou v radikálním rozporu se smýšlením a mentalitou světa. Proto se nakonec od křesťanství odvrátí i ti, kdo byli, jak se zdálo, z počátku k hlásání evangelia tak přízniví.

Chcete i vy odejít? Není příjemný pocit pro někoho, kdo mluvil s velkým úspěchem, vidět najednou, jak se davy vytrácejí, jak ho opouštějí i ti, kteří se k němu tak blízko tlačili. Politické strany bývají v takových situacích schopny všech ústupků a změny třeba i radikálně program, jen aby neztratily všechny. Vytýkají církvi, že není v tomto ohledu dost dynamická a že může svou morální neústupností ztratit všechny. Jako odpověď slouží kazatelský příklad. Kněz stál sám na prahu kostela. Venku bylo mnoho lidí, ale nemohli do kostela dovnitř, protože byla před kostelem velká jáma. Kněz jim to chtěl usnadnit, nosil z kostela kameny, sošky, dřevo lavic. Jáma se zaplnila, lidé se nahrnuli do kostela, ale už tam nebyl svatostánek. Ježíšova otázka k apoštolům jistě nesledovala tuto taktiku.

Pane, ke komu bychom šli? Po přímé Kristově otázce se mohlo očekávat i nejhorsí. I apoštolové mohli odejít. A přece zůstali. Sv. Petr, který měl podle svého jména a poslání jiné posilovat ve víře, udává pravý důvod. Uvěřil slovům Krista ne proto, že se mu zdála srozumitelná, rozumná, užitečná. On v tomto okamžiku snad ani o jejich obsahu příliš neuvažoval. Ale bylo mu jasné, že se od Krista odloučí, nepřijme-li s důvěrou jeho slova. Jsou totiž ve víře dvě stránky: věřit něco a věřit někomu. První je možné bez lásky. Abychom však věřili někomu, musíme ho nejdříve mít rádi. A pak zase tato důvěra lásku rozmnožuje a posiluje. To je též odpověď na námitku, že by neměla být ve víře nepochopitelná tajemství. Pak by tam ovšem ani nebyla důvěra a láska, která všemu věří a všeho se naděje (1 Kor 13,7).

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

DRUHÝ VATIKÁNSKÝ KONCIL

DOGMATICKÁ KONSTITUCE LUMEN GENTIUM

5. Na základech apoštolů. Církev ve své hierarchické dimenzi.

(generální audience papeže Lva XIV., náměstí sv. Petra, 25. března 2026)

Už nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny. Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Kristus Ježíš je nárožní kvádr. (Efesanům 2,19–20)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno a vítejte!

Pokračujeme v katechezích o dokumentech II. vatikánského koncilu a budeme se nadále zabývat dogmatickou konstitucí Lumen gentium o církvi (LG). Poté, co jsme církev představili jako Boží lid, zaměříme se dnes na její hierarchickou strukturu.

Katolická církev je založena na apoštolech, které Kristus určil za živé sloupy svého Mystického těla, a má hierarchickou dimenzi, která slouží jednotě, poslání a posvěcení všech jejích členů. Tento posvátný řád je trvale založen na apoštolech (srov. Ef 2,20; Zj 21,14), neboť jsou spolehlivými svědky Ježíšova vzkříšení (srov. Sk 1,22; 1Kor 15,7) a byli samotným Pánem vysláni na misií do světa (srov. Mk 16,15; Mt 28,19). Jelikož apoštolové jsou povoláni k věrnému zachování spásného Mistra učení (srov. 2Tm 1,13-14), předávají svou službu mužům, kteří až do Kristova návratu pokračují v posvěcování, vedení a učení Církve „díky svým nástupcům v pastoračním poslání“ (KKC, č. 857).

Tato apoštolská posloupnost, založená na Evangelium a Tradici, je podrobněji rozvedena ve třetí kapitole konstituce Lumen gentium, nazvané „Hierarchické zřízení Církve, zvláště episkopát“. Koncil učí, že hierarchická struktura není lidským výtvořem, sloužícím k vnitřní organizaci Církve jako společenského útvaru (srov. LG, 8), ale božským ustanovením, jehož cílem je zachovat poslání, které Kristus svěřil apoštolům až do konce časů.

Skutečnost, že touto tematikou se zabývá třetí kapitola, poté co se v prvních dvou kapitolách pojednávalo o samé podstatě Církve (srov. Acta Synodalia III/1, 209–210), neznamená, že hierarchické zřízení by bylo prvkem dodatečným, následujícím až po Božím lidu: jak poznamenává dekret Ad gentes, „apoštolové byli současně zárodkem nového Izraele i počátkem posvátné hierarchie“ (č. 5), jakožto společenství těch, kdo byli

vykoupení Kristovou Paschou, společenstvím ustanoveným jako prostředek spásy pro svět.

Abychom pochopili záměr koncilu, je vhodné dobře si přečíst nadpis třetí kapitoly *Lumen gentium*, která vysvětluje základní strukturu Církve, přijatou od Boha Otce skrze Syna a dovršenou vylitím Ducha Svatého. Koncilní otcové nechtěli představit institucionální prvky Církve, jak by mohlo naznačovat substantivum „zřízení“, chápané v moderním smyslu [v italské verzi se objevuje slovo „*costituzione*“ tedy ústava, pozn. překl.]. Dokument se naopak soustředí na „kněžství služebné nebo hierarchické“, které se liší „podstatně, a ne pouze stupněm“ od všeobecného kněžství věřících, přičemž připomíná, že jsou „ve vzájemném vztahu, neboť jedno i druhé – každé svým vlastním způsobem – má účast na jediném kněžství Kristově“ (LG, 10).

Koncil se tedy zabývá službou, která je předávána mužům obdařeným *sacra potestas* – tedy posvátnou mocí (srov. LG, 18) pro službu v Církvi: zaměřuje se zejména na biskupskou službu (LG, 18–27), a dále na kněžství (LG, 28) a jáhenství (LG, 29) jako stupně jediné svátosti kněžství.

Adjektivem „hierarchická“ tedy koncil chce poukázat na posvátný původ apoštolské služby v jednání Ježíše, Dobrého pastýře, jakož i na její vnitřní vztahy. Biskupové především, a skrze ně kněží a jáhni, přijali úkoly (latinsky *munera*), které je vedou ke

službě všem, „kteří patří k Božímu lidu“, aby „svobodně a spořádaně směřovali ke stejnému cíli a dosáhli spásy“ (LG, 18).

Lumen gentium opakovaně a působivě připomíná kolegiální a komuniální charakter tohoto apoštolského poslání a zdůrazňuje, že úřad, který Pán svěřil pastýřům svého lidu, je skutečnou službou, která je v Písmu svatém výstižně nazývána ‚diakonia‘, tedy služba (srov. LG, 24). Je tedy zřejmé, proč svatý Pavel VI. představil hierarchii jako skutečnost, „která vzešla z Kristovy lásky, aby uskutečňovala, šířila a zajišťovala neporušené a plodné předávání pokladu víry, příkladů, příkázání a charismat, které Kristus zanechal své církvi“ (Alloc. 14. září 1964, in Acta Synodalia III/1, 147).

Drahé sestry a drazí bratři, modleme se k Pánu, aby poslal své církvi služebníky planoucí evangelní láskou, oddané dobru všech pokřtěných a odvážné misionáře ve všech částech světa.

DOGMATICKÁ KONSTITUCE LUMEN GENTIUM

6. Živé kameny Církve a svědkové ve světě: laici v Božím lidu

(generální audience papeže Lva XIV., náměstí sv. Petra 1. dubna 2026)

Povzbuzuji vás tedy já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. (Efesaniům 4,1.4-5)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

Pokračujeme v naší reflexi o církvi, tak jak nám ji představuje koncilní konstituce Lumen gentium (LG). Dnes se budeme věnovat její čtvrté kapitole, která pojednává o laicích. Všichni si pamatujeme, co rád opakoval papež František: „Laici tvoří naprostou většinu Božího lidu. V jejich službě zůstává menšina: vysvěcení služebníci“ (Apoštolská exhortace Evangelii gaudium, 102).

Tato část dokumentu se snaží pozitivním způsobem vysvětlit povahu a poslání laiků, po staletích, kdy byli označováni pouze jako ti, kteří nepatří mezi duchovní ani zasvěcené osoby. Proto s vámi rád znovu přečtu velmi krásný úryvek, který vystihuje velikost křesťanského stavu: „Jeden je tedy vyvolený Boží lid: „Jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ (Ef 4,5); společná je důstojnost údů, která vzniká z jejich znovuzrození v Kristu, společná je milost synovství, společné je povolání k dokonalosti, jedna spása, jedna naděje a nerozdělená láska.“ (LG, 32).

Než koncil poukáže na jakékoli rozdíly ohledně služby nebo životního stavu, potvrzuje rovnost všech pokřtěných. Autoři konstituce nechtějí, aby se zapomnělo na to, co je uvedeno již v kapitole o Božím lidu, a sice že znakem mesiášského lidu je důstojnost a svoboda Božích dětí (srov. LG, 9).

Samozřejmě, čím větší je dar, tím větší je i závazek. Proto koncil vedle důstojnosti zdůrazňuje také poslání laiků v církvi a ve světě. Ale na čem toto poslání spočívá a v čem spočívá? To nám říká charakteristika laiků, kterou koncil předkládá: „Slovem laik se zde označují všichni věřící křesťané [...] kteří – když byli křtem přivtěleni ke Kristu a učinění

Božím lidem, a tak se stali svým způsobem účastnými Kristova úřadu kněžského, prorockého a královského – vykonávají svým podílem poslání celého křesťanského lidu v církvi a ve světě.“ (LG, 31).

Svatý Boží lid tedy není nikdy beztvorou masou, ale Tělem Kristovým nebo – jak říkal sv. Augustin – *Christus totus*; je společenstvím organicky uspořádaným díky plodnému vztahu mezi dvěma formami účasti na Kristově kněžství: společným kněžstvím věřících a služebním kněžstvím (srov. LG, 10). Na základě křtu se laici účastní téhož Kristova kněžství. Vskutku: „Nejvyšší a věčný velekněz Ježíš Kristus chce pokračovat ve svém svědectví a ve své službě i prostřednictvím laiků, oživuje je svým Duchem a neustále je povzbuzuje ke každému dobrému a dokonalému dílu.“ (LG, 34).

Jak v této souvislosti nezmínit svatého Jana Pavla II. a jeho apoštolskou exhortaci *Christifideles laici* (30. prosince 1988)? Kde zdůrazňoval: „Zvláště nádherná vyjádření o povaze, důstojnosti, spiritualitě, poslání a odpovědnosti laiků jsou obsažena v nesmírně bohatém věroučném, duchovním a pastoračním odkazu koncilu. Koncilní otcové, v odpovědi na Kristovu výzvu, vyzývali všechny laiky, muže i ženy, k práci na Jeho vinici“ (č. 2). Tímto způsobem můj ctihodný předchůdce znovu oživil apoštolát laiků, jemuž koncil věnoval zvláštní dokument, o kterém budeme hovořit později (Srov. II. vatikánský koncil, Dekret *Apostolicam actuositatem*, 18. listopadu 1965).

Široké pole apoštolátu laiků se neomezuje na prostor Církve, ale rozprostírá se na celý svět. Církev je totiž přítomna všude tam, kde její děti vyznávají Evangelium a vydávají o něm svědectví: v pracovním prostředí, v občanské společnosti a ve všech mezilidských vztazích, tam, kde svým jednáním ukazují krásu křesťanského života, který již zde a nyní ohlašuje spravedlnost a pokoj, které dosáhnou plnosti v Božím království. Svět potřebuje

být „prostoupen Kristovým duchem“, aby „účinněji dosáhl svého cíle ve spravedlnosti, lásce a míru“ (LG, 36). A to je možné pouze díky angažovanosti, službě a svědectví laiků!

Je to výzva k tomu, abychom byli onou „vycházející“ Církví, o které mluvil papež František: Církví vtělenou do dějin, vždy otevřenou misii, v níž jsme všichni povoláni být učedníky-misionáři, apoštoly evangelia, svědky Božího království, nesoucími radost Krista, kterého jsme potkali!

Bratři a sestry, ať v nás Velikonoce, na jejichž oslavu se připravujeme, obnoví milost, abychom mohli být – stejně jako Marie Magdalská, Petr a Jan – svědky Vzkříšeného!

DOGMATICKÁ KONSTITUCE LUMEN GENTIUM

7. Svatost a evangelijní rady v Církvi

(generální audience papeže Lva XIV., náměstí sv. Petra 8. dubna 2026)

Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z (moci) Pána Ježíše. Neboť to je vůle Boží: vaše posvěcení! Zdržujte se smilství. (1Soluňanům 4,1-3)

Draží bratři a sestry, dobré ráno a vítejte!

Koncilní konstituce o církvi Lumen gentium (LG) věnuje celou kapitolu, pátou v pořadí, všeobecnému povolání ke svatosti všech věřících. Každý z nás je povolán žít v Boží milosti, uvádět ctnosti do života a připodobňovat se Kristu. Svatost podle koncilní konstituce není výsadou pro pár vyvolených, ale darem, který zavazuje každého pokřtěného usilovat o dokonalost lásky, tedy o plnost lásky k Bohu a k bližnímu. Láska je totiž srdcem svatosti, k níž jsou povoláni všichni věřící. Tato ctnost, vlitá Otcem skrze Syna Ježíše, „řídí všechny prostředky posvěcení, je jejich duší a dovádí je k cíli“ (LG, 42). Nejvyšší úrovní svatosti, stejně jako v počátcích Církve, je mučednictví, „nejvyšší svědectví víry a lásky“ (LG, 50). Proto koncilní text učí, že každý věřící musí být připraven vyznávat Krista až k prolití krve (srov. LG, 42), jak se to vždycky dělo a děje i dnes. Tato připravenost vydat svědectví dochází naplnění pokaždé, když křesťané zanechávají ve společnosti znamení víry a lásky a zasazují se o spravedlnost.

Všechny svátosti, a svrchovaným způsobem svátost eucharistie, jsou pokrmem, který dává růst svatému životu a

připodobňuje každého člověka ke Kristu, který je vzorem a mírou svatosti. On posvěcuje Církev, jejíž je Hlavou a Pastýřem; svatost je v tomto smyslu jeho darem, který se projevuje v našem každodenním životě pokaždé, když ho s radostí přijímáme a odpovídáme na něj svým úsilím. Svátý Pavel VI. při generální audienci 20. října 1965 v této souvislosti připomněl, že Církev, aby byla autentická, chce, aby všichni pokřtění „byli svatí, to jest skutečně silní a věrní, jí hodní synové“. To se uskutečňuje jako vnitřní proměna, díky níž je život každého člověka připodobněn Kristu z moci Ducha Svatého (srov. Řm 8,29; LG, 40).

Lumen gentium popisuje svatost katolické církve jako její konstitutivní vlastnost, kterou je třeba přijmout ve víře, neboť je považována za „nezrušitelně svatou“ (LG, 39). Neznamená to, že církev je svatá plně a dokonale, ale že je povolána potvrzovat tento Boží dar na své pouti k věčnému cíli, kráčeje „mezi pronásledováními světa a útěchami Božími“ (sv. Augustin, De civ. Dei 51,2; LG, 8). Smutná realita hříchu v Církvi, tedy v nás všech, vybízí každého k zásadní změně života, k odevzdání se Pánu, který nás obnovuje v lásce. Právě tato nekonečná milost, která posvěcuje Církev, nám svěřuje poslání, které máme naplňovat den za dnem: poslání svého obrácení. Svatost tedy nemá pouze praktický charakter, a nelze ji tedy redukovat na jakýsi etický závazek, jakkoli by byl velký, ale týká se samotné podstaty křesťanského života, osobního i komunitního.

V této perspektivě patří rozhodující úloha zasvěcenému životu, o kterém se koncilní konstituce zmiňuje v šesté kapitole (srov. č. 43–47). Ve Svatém Božím lidu představuje zasvěcený život prorocké znamení nového světa, prožívané v přítomném okamžiku dějin, tady a teď. Znamením Božího království, již přítomného v tajemství Církve, jsou totiž evangelní rady, které dávají tvar každé zkušenosti zasvěceného života: chudoba, čistota a poslušnost. Tyto tři ctnosti nejsou předpisy, které svazují svobodu, nýbrž osvobozující dary Ducha Svatého, skrze něž jsou někteří věřící zcela zasvěceni Bohu. Chudoba vyjadřuje plnou důvěru v Prozřetelnost a osvobozuje od vypočítavosti a zisťnosti; poslušnost má za vzor sebedarování, které Kristus učinil Otcí, a osvobozuje od podezíravosti a nadvlády; čistota je darování neporušeného a čistého srdce v lásce, pro službu Bohu a církvi.

Přijetím tohoto způsobu života svědčí zasvěcení lidé o všeobecném povolání celé církve ke svatosti, a to formou radikálního následování. V evangelních radách se projevuje plná účast na Kristově životě až ke kříži – neboť z oběti Ukřižovaného jsme všichni vykoupeni a posvěceni! Když rozjímáme nad touto událostí, uvědomujeme si, že neexistuje žádná lidská situace, kterou by Bůh nevykoupil. Dokonce i utrpení, prožívané ve spojení s utrpením Pánovým, se stává cestou ke svatosti. Milost, která obrací a proměňuje život, nás tak posiluje v každé zkoušce a ukazuje nám jako cíl nikoli jakýsi vzdálený ideál, ale setkání s Bohem, který se z lásky stal člověkem. Nechť Panna Maria, svatá Matka vtěleného Slova, vždy podporuje a chrání naši cestu.

Vzkříšením najdeme to, co jsme ztratili

(z poslední homílie, pronesené kardinálem Špidlíkem o slavnosti Kristova zmrtvýchvstání, 4.4.2010)

„Jak si představit vzkříšení mrtvých? Jednou mi kdosi řekl: „Otče, ale jestli všichni vstaneme z mrtvých, kam všichni ti lidé půjdou? Jestliže už dnes je parkování tak obtížné, jak tomu bude se všemi těmi vzkříšenými?“

Uvažujeme o vzkříšení v pojmech jakéhosi přechodu z tohoto života do jiného, o výměně jednoho života za jiný. To však neodpovídá křesťanské víře. Ježíš skutečně vstal z mrtvých, hrob byl shledán prázdným. Vidíme, jak tomu bylo se vzkříšením Ježíše Krista. Žil třicet let. Bude takto nadále žít i po svém zmrtvýchvstání? Jistěže ne. Zastaví se tak? K čemu dojde? Těch třicet let, jež prožil, se stalo božskými. A tak se má stát božským i náš život. Vrátil se k apoštolům živý. Aby je přesvědčil, pojedl s nimi. A přece si všimli, že byl v jistém smyslu jiný. Jeho život, který znali z dřívějšíka, se nyní stal životem věčným. Byl to předešlý život, který nabyl nové dimenze, schopnost překonat všechny slabosti, jímž byl předtím podroben. Kristus tak ukazuje, že pozemský život, přijatý při narození, není třeba odvrhnout, že je s to se rozvíjet a růst až do života věčného. Vskutku, ani smrt jej nedokáže zahubit. Vzkříšením najdeme to, co jsme ztratili, ale v plnosti a kráse. Něco podobného pozorujeme v eucharistii: přinášíme chléb a víno na oltář a s oltáře dostáváme stejný chléb a stejné víno, ale posvěcené, zbožštěné. Umírá se a vzkříšení přináší naprosté uzdravení. Toto uzdravení je natolik radikální, že se zdá být jiným životem, a přece jsme to stále my. Vzkříšení nám dává vrátit se do našeho života, ovšem zbožštěného, a tedy věčného“.

Tomáš kardinál Špidlík, S.J.

čestný občan Pustiměře

17. prosince 1919, Boskovice – 16. dubna 2010, Řím

*„Jeho dlouhý život a jedinečná pout' víry dosvědčují,
jak Bůh vede toho, kdo na Něj složí svou důvěru.“*

(Benedikt XVI. u příležitosti 90. narozenin kardinála Špidlíka, kaple Redemptoris Mater, 17. 12. 2009)

*„Po celý život jsem hledal Ježíšovu tvář a nyní jsem
šťastný a klidný, protože jdu, abych ho uviděl“*

(poslední slova Tomáše kardinála Špidlíka, Centro Aletti, Roma, 16. 4. 2010)

Farní rodina je základní buňkou diecéze. Není jen vymezeným územím, ale především společenstvím věřících, kteří se navzájem doprovázejí na cestě víry a slouží jeden druhému podle darů, které přijali. **Středem tohoto společenství je Kristus – ten, který nás spojuje a dává našemu životu směr.**

PROČ O TOM MLUVÍME

Mezi 418 farnostmi naší diecéze existují velké rozdíly:

- téměř 60 % farností už dnes nemá vlastního faráře
- někde farnosti žijí a rostou, jinde spíše slábnou
- v dalších letech výrazně ubyde kněží ve farnostech

Tato realita nás vede k otázce: **Jak dnes tvořit farnosti, aby byly živé, otevřené a schopné nést víru dál?**

KAM CHCEME SMĚŘOVAT

Chceme, aby naše farnosti byly skutečnou rodinou:

- která roste ve víře a nese evangelium dál
- která je místem vztahů, služby a spolupráce
- kde každý může uplatnit svá obdarování
- kde se každý cítí přijatý

Víra se žije ve vztazích – s Bohem i mezi sebou navzájem.

SPOLEČNĚ HLEDÁME CESTU

Projekt PROPOJENÍ je cestou společného rozlišování. Nasloucháme zkušenostem kněží i laiků a hledáme cesty pro budoucnost farností – inspirování životem prvotní církve, kde lidé žili víru společně, sdíleli se a rostli ve vztahu k Bohu i mezi sebou.

TŘI OBLASTI DRUHÉHO PILÍŘE

1 Aktivní účast laiků

Farnost tvoří kněží i laici, kteří už dnes nesou velkou část jejího života. Chceme na tuto zkušenost navázat a pomoci jim rozvíjet jejich obdarování. Promyšlet, jaké služby mohou laici převzít, jak rozvíjet služby lektorů, akolytů a katechetů, jak sdílet dobrou práci mezi farnostmi a jak se setkávat ve všedních dnech k modlitbě a ve společenství. Právě takový život vidíme i v prvotní církvi – byli pospolu, sdíleli se a společně žili víru. Tam, kde se takto propojoval život lidí s Bohem, rostlo i celé společenství.

2 Formace a duchovní růst

Víra i vztahy potřebují růst. Proto hledáme, jak podporovat vzdělávání, formaci a duchovní doprovázení, aby každý mohl dozrávat ve svém vztahu k Bohu. Zamýšlíme se, jaká témata vzdělávání a podpory jsou dnes potřebná, jak rozvíjet duchovní doprovázení a jak posilovat malá společenství, která jsou důležitým místem sdílení víry i života. Svátý Pavel připomíná, že naše poznání je zatím jen částečné a že k plnosti dorůstáme postupně. Duchovní růst proto vyžaduje jak otevřenost Boží milosti, tak i naše vlastní úsilí.

3 Správa farnosti

Farnost je živé společenství, které potřebuje spolupráci a sdílení odpovědnosti. Hledáme, jak rozvíjet spolupráci kněží a laiků, jak lépe delegovat jednotlivé úkoly, jak budovat funkční farní týmy a jak vyjasnit roli pastorační rady. Cílem je, aby kněz nebyl na vše sám a mohl se více věnovat své službě, a zároveň abychom více zakoušeli společnou zodpovědnost za život naší rodiny.

„Farnost je rodina.“ Nejde jen o organizaci, ale o vztahy, službu a společnou cestu víry. Farnost roste tam, kde lidé nesou jeden druhého, sdílejí své dary a společně hledají Boží vůli. Budoucnost farností závisí na tom, jak dokážeme žít jako jedno společenství – otevřené, živé a zakořeněné v Kristu.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

V Rusku stojí fronta na vodku. Po třech dnech se začne jeden mužik rozčilovat: „Kdo vymyslel tenhle potupný přidělový systém? Já jdu toho Putina zastřelit.“ Za hodinu je zpátky a povídá: „Lidi, tam je větší fronta než tady!“

II.

Chodit s manželkou na nákupy je pro některé muže skutečným mučednictvím. Když tak jednou pastor potkal před butikem s oblečením svého přítele, zatímco jejich manželky zkoušely snad veškerý sortiment, říká: „Kdoví kolik fíkových listů Eva vyzkoušela, než řekla: tento беру!“

III.

Za války narukoval k tankistům i pan Novák. Když už tam byl dlouho, zeptal se velitele, zda by nemohl dostat dovolenou. Velitel povídá: „Jó, to byste musel udělat něco výjimečného. Třeba ukořistit nepřátelský tank.“ Druhý den jsou kasárna vzhůru nohama. Na nádvoří vjíždí nepřátelský tank a z něho mává vojín Novák. Všichni nevěřicně krouží hlavami nad tím, jak to dokázal. Když se vrátil z dovolené, za týden to udělal celé znovu. Velitel mu vypisuje další dovolenku a ptá se: „Dostanete třeba měsíc, ale řekněte mi, jak to děláte?“ – „To je jednoduché,“ usměje se hrdina Novák. „Přijedu na frontovou linii a zavolám na nepřátelské jednotky: mládenci, pojďme si měnit tanky – bude dovolená!“

IV.

Řídicí věž zachytí hlášení: „Tady OK-3. Nemáme palivo. Okamžitě žádám instrukce!“ Dispečer zezelená a odpovídá: „Tady řídicí věž, volám OK-3. Hlavně žádnou paniku, zachovejte klid. Nevidím vás na radaru. Udejte svou pozici!“ Letadlo: „Stojíme na dráze č. 3 a už celou věčnost čekáme na cisternu!“

V.

„Představte si, co se mi stalo,“ povídá paní Horáčková sousedce. „Spletla jsem se a nasypala jsem manželovi do kávy místo cukru prášek na praní.“ „A co na to říkal?“ „Nic. Ještě pění.“

VI.

Soused vidí, jak pan Kropáček na střeše seřizuje anténu. Manželka z obýváku křičí: „Zrní...! Zrní!“ Chvilí je sleduje a pak povídá: „Človče, ty si tu hraješ na střeše a žena ti doma upí hlady!“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 11. – 19. dubna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 11. dubna	SOBOTA V OKTÁVU VELIK. TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ		TOPOLANY 18.00: za živou a + rodinu KUDLIČKOVU, ŠTĚPÁNKOVU a duše v očistci
NEDĚLE 12. dubna	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ		PUSTIMĚŘ 8.00: za + Františku ŠIMKOVOU, manžela, dva syny, snachu a živou rodinu
PŘÍLEŽITOST ZÍSKAT PLNOMOCNÉ ODPUSTKY		DRYSICE 9.30	za + manžele BLAŽKOVY a rodiče z obou stran
KDO S DUŠÍ ZCELA ODVRÁCENOU OD HŘÍCHU, I VŠEDNÍHO, SE ZÚČASTNÍ POBOŽNOSTI KE CTI BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, NEBO SE PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ POMODLÍ OTČE NÁŠ, VĚŘÍM V BOHA A INVOKACI: „JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!			PODIVICE 11.00: na poděkování za dar zdraví, dary Ducha Svatého, s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie do dalších let společného života
PONDĚLÍ 13. dubna	SV. MARTIN I., PAPEŽ A MUČEDNÍK		PUSTIMĚŘ 18.00: za + Vladimíra ZAHRADNÍČKA, rodiče TAUŠOVY a ZAHRADNÍČKOVY a duše v očistci
ÚTERÝ 14. dubna	ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		PODIVICE 8.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu a přátele
STŘEDA 15. dubna	STŘEDA PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		DRYSICE 18.00: za živou a zemřelou rodinu POLÁCHOVU a NAVRÁTILOVU
ČTVRTEK 16. dubna	SV. BERNARDETA SOUBIROUS, PANNA		PODIVICE 8.00: za + Tomáše kardinála Špidlíka (+2010), rodiče, sestru a synovce
PÁTEK 17. dubna	PÁTEK PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		PUSTIMĚŘ 18.00: za + Ludmilu a Karla ZUKALOVY , živou a + rodinu
SOBOTA 18. dubna	SOBOTA PO 2. NED. VELIK. TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ		TOPOLANY 18.00: za + Marii ŠUSTKOVOU, živou a + rodinu ŠUSTKOVU, CHARVÁTOVU a MAHDALOVU
NEDĚLE 19. dubna	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ		PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana SMEJKALA , duše v očistci, rodiče z obou stran, s prosbou o dar zdraví Boží požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské pro celou rodinu
			DRYSICE 9.30: za + rodinu MARKOVU , MUSILOVU , RICHTEROVU , HOŘAVOVU , MITRUSI , KUBISOVU , s prosbou o Boží ochranu pro živou rodinu
			PODIVICE 11.00: za + Marii a Ludvíka FRÉLICHOVY , syna, dceru, tři zete a Boží požehnání pro živou rodinu

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 18. – 26. dubna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 18. dubna	SOBOTA PO 2. NED. VELIK. TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ		TOPOLANY 18.00: za + Marii ŠUSTKOVOU, živou a + rodinu ŠUSTKOVU, CHARVÁTOVU a MAHDALOVU
NEDĚLE 19. dubna	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ		PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana SMEJKALA, duše v očistci, rodiče z obou stran, s prosbou o dar zdraví Boží požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské pro celou rodinu
			DRYSICE 9.30: za + rodinu MARKOVU, MUSILOVU, RICHTEROVU, HOŘAVOVU, MITRUSI, KUBISOVU, s prosbou o Boží ochranu pro živou rodinu
			PODIVICE 11.00: za + Marii a Ludvíka FRÉLICHOVY, syna, dceru, tři zete a Boží požehnání pro živou rodinu
PONDĚLÍ 20. dubna	PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		PUSTIMĚŘ 18.00: za + Miroslava VÁVRU, syny a rodiče z obou stran
ÚTERÝ 21. dubna	SV. ANSELM, BISKUP A UČITEL CÍRKVE		PODIVICE 8.00: za + Otakara DRAGONA a Boží požehnání pro rodinu DRAGONOVU
STŘEDA 22. dubna	STŘEDA PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		DRYSICE 18.00: za živé a zemřelé farníky a dobrodince farnosti
ČTVRTEK 23. dubna	SVÁTEK - SV. VOJTĚCH, BISKUP S MUČEDNÍK		PODIVICE 8.00: za + Marii VAVERKOVOU, + rodiče, sourozence a duše v očistci
PÁTEK 24. dubna	PÁTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		PUSTIMĚŘ 18.00: za + Jiřího ŘIHÁČKA, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
SOBOTA 25. dubna	SVÁTEK – SV. MAREK, EVANGELISTA TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ		TOPOLANY 18.00: za živou a zemřelou rodinu SUCHOMELOVU
NEDĚLE 26. dubna	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ		PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana PŘIKRYLA, a Boží požehnání pro celou rodinu
			DRYSICE 9.30: za Františka SLAVÍKA, jeho manželku Vojtěšku, dceru Blanku, vnuka a syna Zdenka POLIŠENSKÉHO, a pravnuka Damiánka ČERMÁKA
			PODIVICE 11.00: za + Františka ZAKOPALA, + rodiče, sestru Marii, švagra Vojtěcha a Boží požehnání pro rodinu

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.